ÎN ACEST NUMĂR:

6 PAGINI GRENOBLE

AUREL VERNESCU schiază pentru...Mexic

Foto: Paul ROMOSAN

DOBAY și inchizitorul
CITIȚI ÎN PAG. 8-9 POVESTIREA

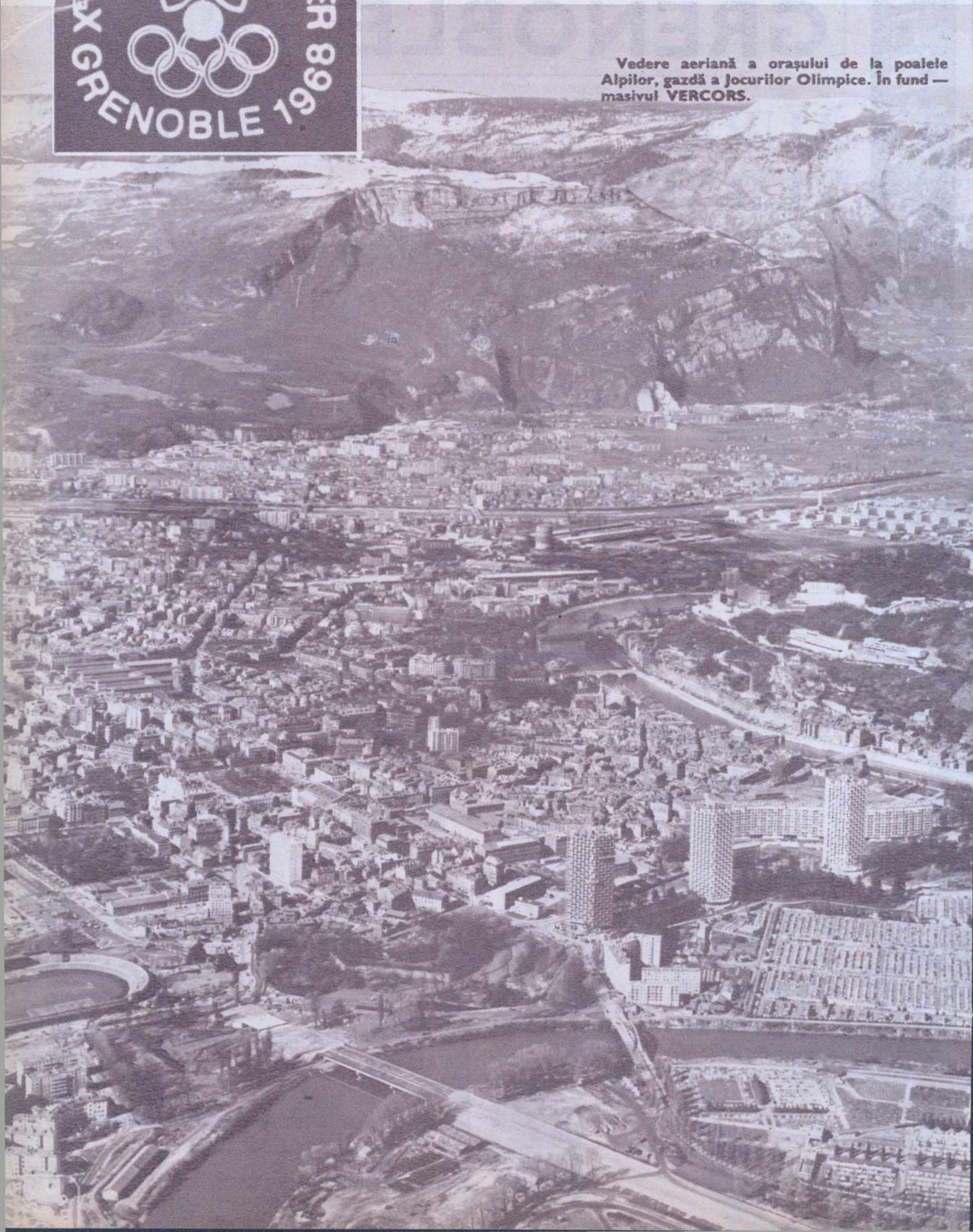
Nr. 2
(217)
Anul XXI
IANUARIE 1968

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

GRENOBLE
A ANULU

Vedere aeriană a orașului de la poalele Alpilor, gazdă a Jocurilor Olimpice. În fund — masivul VERCORS.

O GRANDIOASĂ UVERTURĂ OLIMPIC 1968

Pumnii strînși pentru sportivii români

Acestea sînt ultimele rînduri culese în tipografie pentru revista noastră înaintea startului pe care fruntașii sportului de pe întregul glob îl vor lua la 6 februarie în multitudinea întrecerilor oferite de cea de-a X-a ediție a Olimpiadei albe.

Sportul românesc, care în ultimii ani a reușit să se impună din ce în ce mai pregnant în arena internațională, va fi reprezentat la Grenoble prin naționala noastră de hochei, echipa biatloniștilor și de către boberi, acești neînfricați exploratori ai vitezelor pe pîrtiile de gheață. În aceste zile, toți cei vizați să poarte tricoul țării la marea confruntare din Franța și-au încheiat pregătirile și așteaptă nerăbdători ziua cînd, pe impunătorul stadion de gheață din Grenoble, va fi aprinsă flacăra olimpică, semnal simbolic al începerii «ostilităților».

DINTRE SPORTIVII ROMÂNI, cei care vor intra primii în vîltoarea întrecerilor vor fi hocheiștii. La 4 februarie ei vor trebui să susțină meciul de baraj în compania echipei R.F. a Germaniei pentru desemnarea formației ce va veni să completeze lotul celor opt «mari» împuterniciți să susțină bătălia pentru mult invidiatul titlu de echipă campioană olimpică la hochei.

Inițial, jucătorii noștri fuseseră programați să susțină meciul de baraj alături de echipa R.D. Germane. Întrucît, însă, reprezentativa Poloniei, cîștigătoarea grupei B a ultimului campionat mondial, și-a anunțat indisponibilitatea pentru J.O., cea de a doua echipă clasată în grupa B a campionatului mondial, ediția 1967 — deci echipa României — i-a luat

(continuare în pag.IV)

Lotul olimpic din rîndurile căruia antrenorii Mihai Flamaropol și Ion Tiron vor selecționa reprezentativa României pentru Grenoble.

Rîndul de sus, de la stînga la dreapta: Ștefan Ionescu, Gheza Szabo, Ion Gheorghiu, Alexandru Calamar, Gheorghe Hutanu, Eduard Pană, Iuliu Szabo, Ștefan Texe.

Rîndul din mijloc: Ion Basa, Florea Zgincă, Anton Biro, Vasile Boldescu, Iulian Florescu, Valentin Ștefanov, Tiberiu Pop, Zoltan Făgăraș, Răzvan Schiau.

Rîndul de jos: Mihai Flamaropol (antrenor), Dezideriu Varga, Mihai Stoiculescu, Constantin Dumitraș, Dumitru Iordan, Zoltan Czaka și Ion Tiron (antrenor).

Pumnii strînși pentru sportivii români

(urmare din pag. III)

automat locul. Implicit, s-au produs și unele modificări de program. Formației R.D. Germane îi va fi opusă acum reprezentativa Norvegiei (a treia clasată în grupa B a campionatului mondial). Se pare că echipa Poloniei a renunțat să se mai prezinte la Grenoble drept consecință a rezultatelor slabe pe care le-a realizat în turneul întreprins în U.R.S.S., în luna decembrie a anului trecut.

Rocada echipelor în cele două meciuri de baraj, întrucîtva, ne avantajează. Echipa R.F. a Germaniei este bine cunoscută de către jucătorii noștri. La sfîrșitul anului trecut, jucînd cu echipa R.F. a Germaniei, la București, sportivii români au realizat o victorie: 4—1, căreia i-a urmat o înfrîngere la limită: 1—2. În continuare, în compania aceleiași echipe, de data aceasta chiar în R.F. a Germaniei, reprezentativa română a înregistrat un spectaculos 4—3 (după ce echipa R.F. a Germaniei ne-a condus cu 3—0). Prin prisma acestor rezultate s-ar părea că misiunea jucătorilor noștri, în meciul de de baraj, din 4 februarie, nu ar fi chiar atît de grea. Spunem, s-ar părea. De multe ori, la hochei, calculul hîrtiei a dat, însă, greș. Să sperăm că nu și de data aceasta...

BIATLONIȘTII. Fără să strălucească, rezultatele lor la ultimele confruntări internaționale au dat, totuși, satisfacție. În 1964, la J.O. de iarnă de la Innsbruck, Gheorghe Vilmoș a ocupat locul 5 și tot locul 5 a fost cucerit și de Nicolae Bărbășescu la campionatele mondiale de la Garmisch Partenkirchen. Anul trecut, campionatele mondiale din R.D. Germană ne-au adus un valoros loc 4 pe echipe în proba de ștafetă. Bilanțul este, deci, satisfăcător. Dorim, însă, reprezentanților noștri GHEORGHE VILMOȘ, CONSTANTIN CARABELA, GHEORGHE CIMPOIA, NICOLAE BARBAȘESCU și ION ȚEPOSU să încerce, la Grenoble, realizarea acelei străluciri, recompensată cu o medalie olimpică. Fie ea chiar și de bronz...

PRESA SPORTIVĂ DIN FRANȚA, ca și din alte țări europene, îi acreditează pe boberii români printre favoriții întrecerilor ce vor avea loc pe pîrtia din Alpe d'Huez. Este o cinste dar și o obligație, totodată, pentru boberii români de a nu dezminți încrederea care li se acordă. Ion Panțuru, conducătorul titular al boburilor de 4 și 2 persoane, ne-a declarat înaintea plecării din țară: «**Nu vreau să promit nimic. Orice pronostic ar fi hazardat. Monti, Nash, Emery, ca să nu-i amintesc decît pe aceștia, sînt boberi de mare clasă, cu un curaj de-a dreptul excepțional și beneficiază și de un material de concurs de cea mai bună calitate. Nu vreau prin aceasta să spun că noi dispunem de boburi mai puțin perfecționate și nici că am fi fricoși. Fricoșii n-au ce căuta pe pîrtia de bob. În concurs, însă, atunci cînd se prezintă la start mai multe echipaje de forțe sensibil egale, un timp superior, cu cîteva sutimi de secundă, e realizat de formația care a beneficiat de un loc de start mai avantajos, prin tragerea la sorți. Poți fi avantajat dacă pleci printre primii — ai în față o pîrtie curată, fără spărturi. Și tot atît de bine poți fi avantajat și dacă pleci printre ultimii — temperatura ceva mai ridicată, dinspre mijlocul zilei, permite o mai bună alunecare a boburilor. Totul depinde de starea timpului din ziua respectivă, de curenții de aer care se modifică de la oră la oră, de calitatea pîrtiei, de... Niciodată nu se poate ști cu precizie cînd ar fi bine să iei startul. Ești la discreția atîtor și atîtor factori care concură la reușita sau nereușita coborîrii. La actuala ediție a J.O. de iarnă sper însă ca sorții să ne avantajeze. Asta-i tot ce pot declara. În privința pregătirii noastre, deși, poate, nu par prea modest, nu avem ce ne reproșa**».

Urăm boberilor noștri ION PANȚURU, NICOLAE NEAGOE, GHEORGHE MAFTEI, PETRE HRISTOVICI, ROMEO NEDELCU, ION PUȘCAȘ și ION STOICA locuri de start cît mai bune și, deci, și SUCCES! Și, de asemenea, urăm mult succes și biatloniștilor, și hocheiștilor în disputa lor care nu se anunță de loc ușoară.

G. ȘTEFĂNESCU

P.S. Un acont la încrederea ce le-o acordăm ni l-au oferit boberii, în urmă cu numai cîteva zile, la campionatele europene de la St. Moritz. Echipajul de 4 al României, compus din sportivii pe care îi puteți vedea în fotografia alăturată, a cucerit o nouă medalie de argint (la campionatul de anul trecut, Panțuru + Neagoe au fost distinși cu medalii de argint și tot aceștia, alături de Hristovici și Maftei — la bobul de 4 — cu medalii de aur). g.șt.

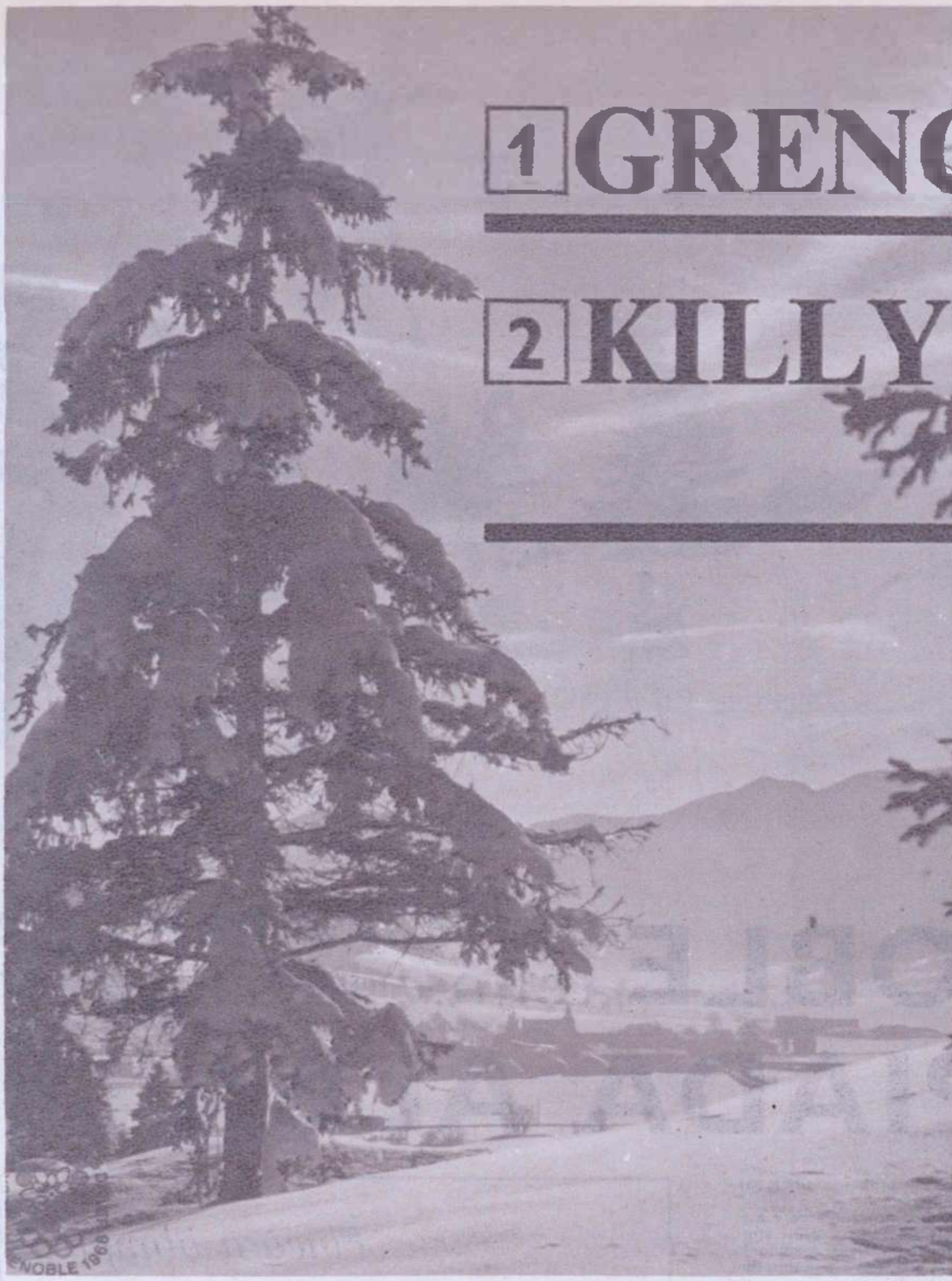
Biatlonul, o probă sportivă complexă, la care viteza de alunecare pe schiuri trebuie armonios împletită cu calitatea de bun țintaș. În fotografie, lotul olimpic de biatlon la o tragere de antrenament. De la dreapta la stînga: Gheorghe Vilmoș, Ion Țeposu, Nicolae Bărbășescu, Constantin Carabela și Gheorghe Cimpoia.

Patru dintre boberii români care ne vor reprezenta la Grenoble: Ion Panțuru, Petre Hristovici, Gheorghe Maftei și Nicolae Neagoe.

1 GRENOBLE,

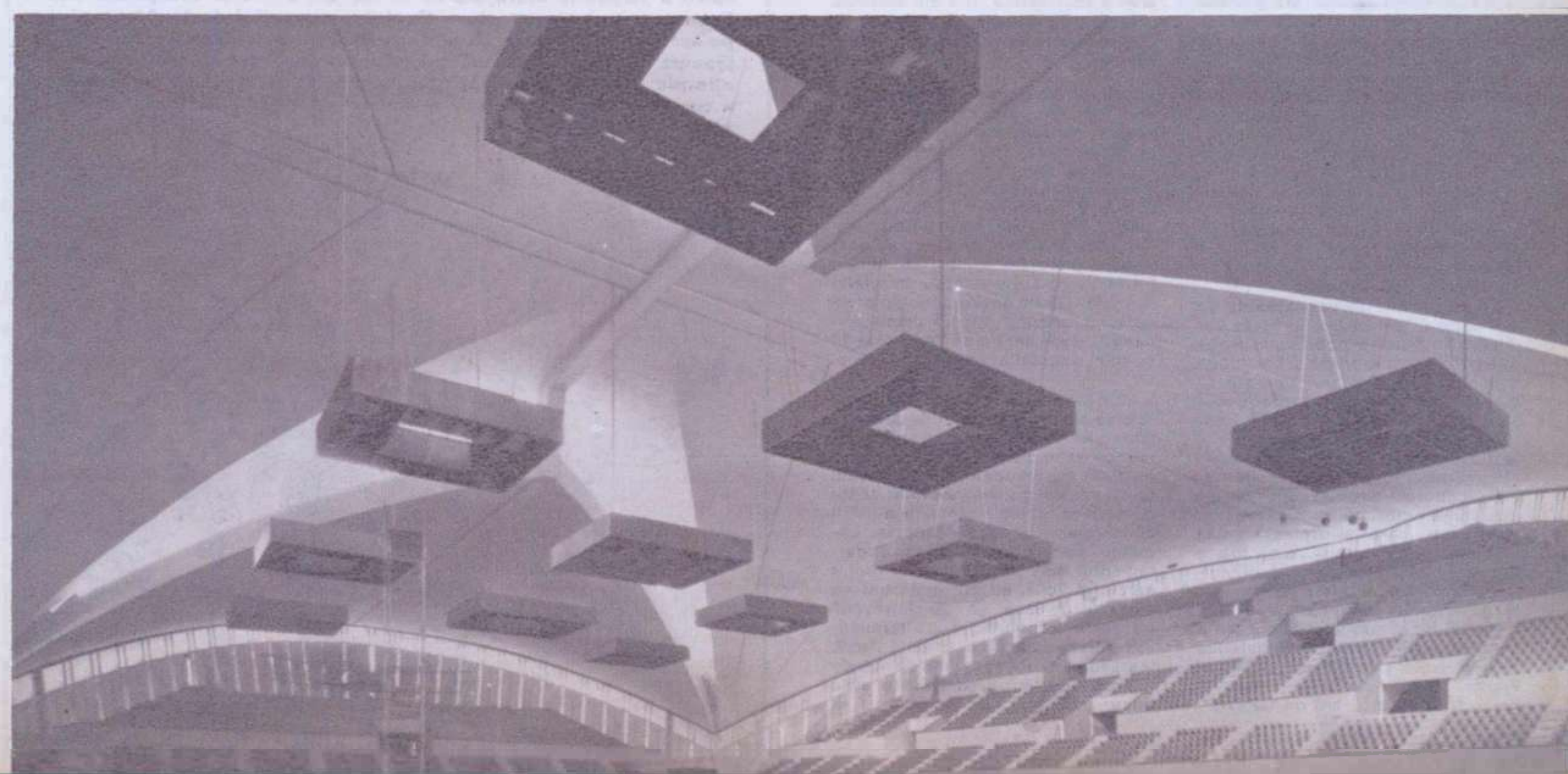
2 KILLY și echipa Franței

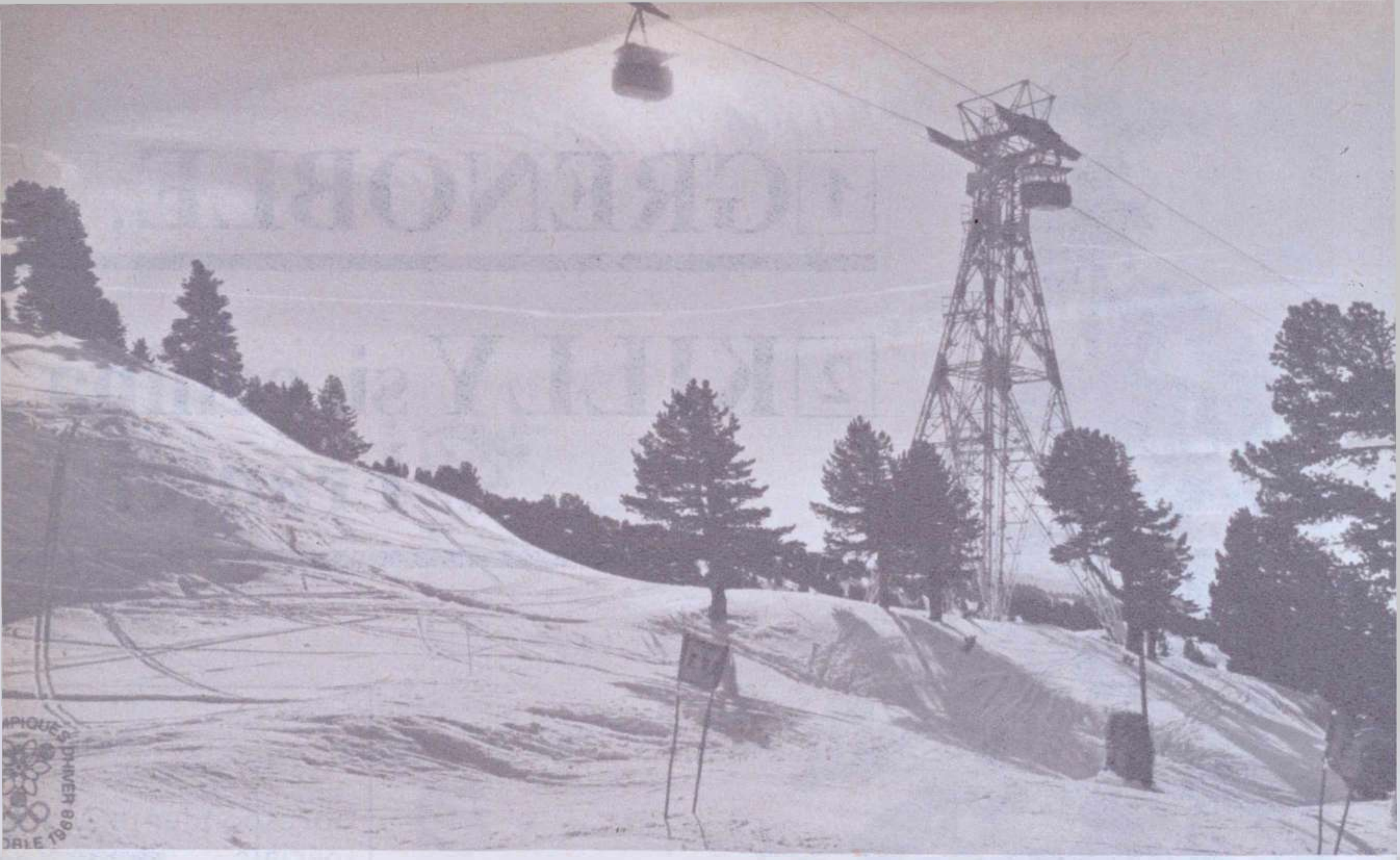

Corespondențe speciale de la **ROBERT BARRAN** redactor șef al revistei „MIROIR SPRINT"

AUTRANS, centrul probelor nordice.

Vedere interioară a Stadionului de gheață de la Grenoble.

GRENOBLE un cadru natural și tehnic ideal pentru OLIMPIADA ALBĂ

Situată la confluența rîurilor *Arc* și *Isère*, care își poartă apele tumultoase la poalele impozantelor masive *Chartreuse*, *Belledonne* și *Vercors*, GRENOBLE a meritat din plin să fie ales ca oraș olimpic pentru Jocurile ediției 1968. Mă gîndesc fără îndoială la frumusetea localității, la mulțimea căilor de acces pe șosea, pe calea ferată, pe calea aerului. Mă gîndesc însă în primul rînd la apropierea «terenurilor de zăpadă» necesare desfășurării competițiilor.

La Grenoble se vor desfășura probele de patinaj artistic și de viteză, întrecerile de hochei pe gheață și, bineînțeles, festivitățile de deschidere și de închidere. În inima orașului, adică în parcul Paul Mistral, se înalță imensele arcade încrucișate ale stadionului de gheață, construit după legile unui modernism de bun gust, oferind o arhitectură de beton, de metal și de sticlă în apropierea noii Primării.

Toate privirile se vor îndrepta de aici către *Chamrousse*, unde se vor desfășura marile și popularele probe de schi alpin: coborîrea și cele două slalomuri. *Chamrousse* tronează ca o regină în mijlocul piscurilor decupate ale masivului *Belledonne*. Pentru a deschide cele două piste a fost nevoie de o mulțime de lucrări: sfărîmarea unor stînci, retezarea unor «colțuri», lărgirea unor viraje, astuparea unor găuri. Dar aceste două piste, care își urmează calea la picioarele muntelui, sînt foarte frumoase mai ales datorită dificultăților lor. *Chamrousse* se află la 30 de km de Grenoble...

În timp ce bobul și-a construit piste în vestita stațiune climaterică *Aple d'Huez*, unde turul ciclist al Franței se oprește uneori, masivul *Vercors*, aflat la 32 km de GRENOBLE, va găzdui probele nordice, săriturile speciale.

Vercors este un nume care a intrat în istoria Franței prin istoria Rezistenței împotriva ocupanților hitleriști. De-a lungul mai multor luni, combatanții din *maquis* au purtat lupte eroice, înainte de a fi zdrobiți de numărul mare al dușmanilor. Aici a fost scrisă una din paginile cele mai glorioase dar, totodată, cele mai sîngeroase ale Rezistenței franceze.

La *Saint Nizier*, într-un cadru grandios, într-un amfiteatru natural, vor evolua săritorii de pe trambulina de 90 de metri, zburînd peste cimitirul unde dorm somnul lor de veci atîția martiri cunoscuți și necunoscuți ai Rezistenței. Ne aflăm la numai 17 km de Grenoble. Ceva mai departe, la *Villard de Lans*, au fost trasate piste de săniuș. În sfîrșit, tot la *Vercors*, pe pantele muntelui *Autrans* (35 km de Grenoble) pistele de fond pătrund într-un masiv împădurit, care amintește, prin relieful și prin vegetația sa, Scandinavia.

Fără îndoială, locurile au fost foarte bine alese, iar instalațiile datorate talentului tehnicienilor francezi și muncii exemplare a lucrătorilor reprezintă maximumul posibil. Faptul că guvernul nu și-a asumat toate responsabilitățile financiare a mărit considerabil impozitele locale. Locuitorii din *Grenoble* și cei din departamentul *Isère* au astfel de înfruntat sarcini dificile, cu atît mai mult cu cît viitorul lasă să se întrevadă un declin economic după terminarea întrecerilor. Deocamdată, însă, toată lumea este convinsă de marele succes sportiv pe care îl vor avea Jocurile Olimpice de iarnă.

Flacăra olimpică

Nemuritoarea flacără olimpică și-a terminat voiajul întreprins din Grecia pînă la Grenoble, locul de desfășurare a celei de a X-a ediții a Jocurilor Olimpice de iarnă. Un avion al companiei «Air France» a transportat sacra flacără a sportului de la Atena pînă pe aeroportul parizian Orly, unde dl. François Missoffe, ministrul francez al tineretului și al sportului, a înmînat-o fostului campion olimpic Alain Mimoun. Acesta, înconjurat de atleți (în fotografie), a constituit primul schimb al ștafetei care a dus flacăra olimpică pînă la Grenoble.

KILLY și echipa FRANȚEI sub povara celor 16 medalii de la Portillo

KILLY

Atunci cînd ai în vedere Jocurile Olimpice de iarnă sub semnul exclusiv al competițiilor și sub acela al rivalității campionilor, ești obligat să ai în vedere ultimele campionate ale lumii de la Portillo, din Chile. Niciodată în istoria schiului nu s-a mai întîmplat ca cineva să domine într-atît campionatele, așa cum a făcut Franța, care a cucerit în Chile 16 medalii! Și niciodată vreun schior nu și-a dominat într-atît adversarii precum Jean Claude Killy; nici măcar prestigiosul austriac Tony Sailer.

Nu e vorba de șovinism din partea unui francez atunci cînd amintește aceste adevăruri, ci, dimpotrivă, de convingerea că e greu de crezut ca compatrioții săi să repete figura. Valoarea unui Jean Claude Killy, a unui Léo Lacroix sau Guy Perillat, care formează un trio major, ca și a Mariellei Goitschel, a lui Annie Famose și Isabelle Mir nu poate fi pusă în dubiu. Dar trebuie apreciată dorința de răscumpărare, de a se întrece pe ei înșiși, care-i va anima desigur pe toți adversarii, cu austriecii în frunte.

Se și vorbește de pe acum de un meci «față în față» (expresia este la modă) între francezul Jean Claude Killy și austriacul Karl Schranz. Dar, a judeca lucrurile astfel, ar fi să le simplificăm prea mult. A-l uita pe celălalt austriac Gerhard Nenning, primul învingător al sezonului la Val d'Isère, precum și pe americanul Billy Kidd, pe elvețianul Jakob Tischauser, sau pe suedezul Erik Grahn ar fi o greșeală. De asemenea, în ceea ce privește probele feminine nu putem să le omitem pe canadiana Nancy Greene, pe blonda americană Perry Mac Coy, pe elvețianca Fernande Bochatay sau pe austriaca Christl Haas. Iată, fără îndoială, marile vedete ale Jocurilor.

În privința «oamenilor zburători» care se vor înfrunta pe cele două trambuline de 70 și 90 de metri, un mare favorit — norvegianul Bjorn Wirkola avînd ca rivali principali pe iugoslavul Erzen și sovieticul Kosalenko.

În turneul de hochei pe gheață, echipa Uniunii Sovietice pleacă favorită, principalele sale adversare urmînd a fi tot echipele Canadei, care a fost deja de cinci ori campioană olimpică, Cehoslovaciei, Suediei și Statelor Unite.

În ceea ce privește patinajul, domeniul său va fi extrem de variat. În patinajul viteză cronometrul va fi acela care îi va departaja pe concurenți. Sprinterul sovietic Evgheni Grișin, regele celor 500 de metri, puțin îmbătrînit, va trebui să tragă tare spre a-i depăși pe norvegienii Andersen și Johanssen, și pe suedezul Nilsson. Bineînțeles, că și olandezii Verkerk și Schenk se anunță candidați serioși la primele locuri. În probele feminine Lidia Skoblikova (U.R.S.S.) nu va putea, probabil, reedita fenomenala ei performanță de la Innsbruck din 1960, cu cele patru medalii de aur. Pentru că olandeza Stien Kaiser nu-i va mai permite stabilirea unui nou monopol, ca și tînăra franțuzoaică Martine Ivangine.

Învingătorii patinajului artistic, cu frumusețea sa atît de pură, vor fi stabiliți de notele pe care le vor acorda arbitrii. Francezii, în ciuda progreselor evidente ale lui Patrick Pera, nu pot desigur spera în succesele trecute ale lui Alain Calmat. Școala vieneză se anunță foarte puternică la bărbați cu Danzer și Schwartz, mari rivali pentru americanul Visconti, canadianul Knight și cehoslovacul Nepela. La femei, noile zîne ale gheții se numesc astăzi Peggy Fleming (S.U.A.), Gaby Seifert (R.D.G.), Hanna Maskova (Cehoslovacia). În fine, un succes sovietic pare asigurat în proba de perechi prin deținătorii actuali ai titlului Ludmila Belousova — Oleg Protopopov sau, eventual, prin compatrioții lor Tatiana Zuk-Aleksandr Gorelik, care îi amenință serios...

Marielle GOITSCHEL

Annie FAMOSE

HEUGA

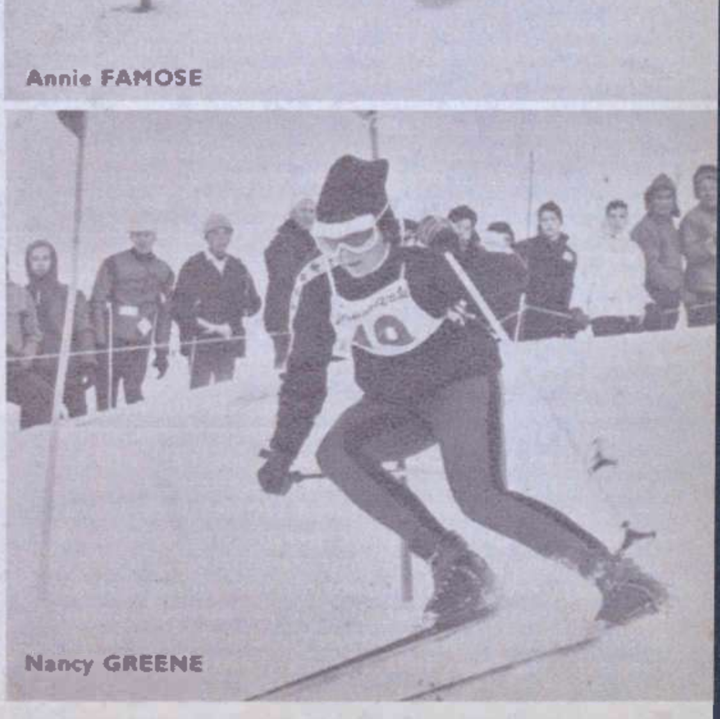
Christl HAAS

KIDD

SCHRANZ

Nancy GREENE

LEGEA SPORTULUI

«Educația fizică și sportul în Republica Socialistă România constituie activități de interes național» — asa glăsuieste primul articol al Legii cu privire la dezvoltarea activitătii de educatie fizică si sport.

Nicicind în tara noastră sportul nu s-a bucurat de o pretuire si o atentie mai mare. Ridicarea activitătii de pe stadioanele si din sălile de sport ale patriei la nivelul unei preocupări de interes national constituie încă o dovadă a grijii pe care o acordă partidul si statul nostru dezvoltării fizice armonioase a întregului popor. Documentul legislativ dezbătut si aprobat de cel mai inalt for al statului, Marea Adunare Natională, asigură miscării noastre sportive un cadru nou, corespunzător, pe măsura stadiului actual de dezvoltare a societătii noastre socialiste.

Stabilirea precisă a rolului pe care îl are Consiliul National pentru Educatie Fizică si Sport în coordonarea si îndrumarea activitătii sportive din tara noastră, determinarea exactă a atributiilor federatiilor, cluburilor si asociatiilor sportive, precizarea sarcinilor si a relatiilor dintre organele de stat si organizatiile obstesti în privinta sportului vor determina, fără îndoială, dezvoltarea puternică a educatiei fizice si a sportului.

Atragerea maselor largi de oameni ai muncii la practicarea sistematică a exercitiilor fizice si sportului a devenit, prin Lege, o obligatie a Uniunii Generale a Sindicatelor; organizarea activitătii sportive de masă în scoli si institutii de învătămînt superior constituie una dintre sarcinile importante ale Uniunii Tineretului Comunist. Legea cu privire la dezvoltarea activitătii de educatie fizică si sport stabileste precis obligatiile pe care le au în acest sens Consiliul National al Organizatiei Pionierilor si Uniunea Natională a Cooperativelor Agricole de Productie. În felul acesta va fi angrenată în activitatea sportivă imensa majoritate a populatiei tării noastre.

Răspunderi deosebite în domeniul sportului vor avea, de asemenea, Ministerul Învătămîntului, Ministerul Sănătătii, Ministerul Fortelor Armate, Ministerul Afacerilor Interne si Organele Locale ale Administratiei de Stat.

După cum se poate vedea, Legea privitoare la dezvoltarea sportului pune în actiune, pentru cresterea unui tineret puternic si sănătos, bine dezvoltat fizic, forte mari din cele mai diverse domenii de activitate.

La toate acestea se adaugă esentiala contributie a statului, care alocă fonduri de investitii pentru construirea si amenajarea de baze sportive, acordă dotatii de la buget si terenuri necesare activitătii sportive.

Îndeplinirea obligatiilor stabilite de documentul legislativ amintit va contribui la mentinerea si îmbunătătirea trăsăturilor biologice ale natiunii, suportul fizic natural al celorlalte calităti ale sale. Legea cu privire la dezvoltarea activitătii de educatie fizică si sport deschide perspective luminoase pentru întreaga noastră miscare sportivă. Ea a fost primită cu multă bucurie, obtinînd adeziunea milioanelor de iubitori ai sportului de pe întregul cuprins al patriei care, desigur, se vor strădui să fie la înăltimea sarcinilor puse în fata miscării noastre sportive.

DOBAY

6 mai 1939. Simbătă seara.

Am fost la cinema. «Pentru patrie», cu Errol Flynn și Basil Rathbone. Plină sala cu fete. De ce? Nici o femeie în film. Numai aviatori...

Acum ar cam trebui s-o virăm spre port. E un marinar, Troianos, pe «Danubiu». Dă pachetul de «Papastratos 7» aproape pe gratis. Da'e cam tîrziu. Și n-avem timp. Trebuie să trecem pe la liceu. Să vorbim cu Petre, pentru radio.

Petre e curier. Pentru cursul inferior. Ne-am împrietenit. Oricum, sîntem într-a patra. Cei mai mari. Și avem vederi comune. Petre nu-l prea înghite pe «Calpurnio», directorul. Cînd Calpurnio i-a dat adresele de exmatriculare, pentru noi trei — Victor, eu și Serbini — Petre nu le-a mai dus acasă, la bătrîni, ci ni le-a dat nouă, direct, să semnăm de primire și să facem pe loc cererea de reînscriere.

Poate că sînteți curioși de ce ne-a dat cererile?

Foarte simplu. Petre e liber cugetător și nu admite exmatriculări pentru că n-ai fost la denii, cu frontul, în săptămîna mare.

— *Bună seara, nea Petre!*

Petre stă la fereastră. Fereastra cancelariei. (Una din cele trei ferestre cu draperii de catifea). Ascultă muzica militară care se aude din parc. Stă așa, în fiecare seară, cam o oră. Și fumează, fumează, pînă cînd se cîntă «Valurile Dunării». Apoi coboară în internat, îi spune elevului de serviciu că «Valurile Dunării» sînt de trei ori mai frumoase ca «Dunărea Albastră», intră în dormitorul unde stă Gicu Lăcătușu și-l roagă să-i mai cînte o dată «Valurile» la acordeon. Și Gicu îi cîntă, chiar dacă pică de somn. Pentru că nu sînt nici două luni de cînd el, Gicu, s-a jucat cu luminalul, de dragul Lilianei, și nea Petre l-a dus la spital, ca pe un copil, în brațele sale lungi și noduroase...

— *Bună seara, nea Petre!*

— *Da' voi ce căutați așa tîrziu?*

— *S-a stins de două ori lumina la film.*

— *Și?*

— *Vrem să te rugăm ceva. Mîine, la 5, se dă la radio fotbalul, de la București. România-Iugoslavia. Și n-avem unde asculta.*

— *Și eu ce să fac?*

— *Ziceam că poate ne lași în cancelarie. Că e radio.*

— *Și dacă vine vreunul?*

— *E duminică.*

— *Și cîți o să fiți?*

— *Noi doi și Serbini.*

— *Bine. La patru și jumătate. Intrați prin spate. Treceți pe la «festivități». Stați acolo un sfert de ceas. Ați venit și voi, așa, să vă uitați. Popovici se omoară cu teatrul,, pentru serbare. Cu ăi dintr-a șasea.*

— *Noapte bună, nea Petre!*

— *Poate aduceți și vreo două din alea grecești...*

*

7 mai 1939.

Sîntem în sală. A șasea pregătește piesa de sfîrșit de an. «Năpasta». Jecu îl joacă pe Ion Nebunu. Dacă-și lasă barbă, e tare. Alecu e Dragomir. Ochi roșii și tulburi. Îi cam place rubiniul lui Alecu. Dar acum se potrivește... În schimb Anca! Anca — e Boris Stoiciu. Nas de ciocănitoare. Păr pe picioare. Barbă ca în «Casa morților». Și tot blestemul ăsta din cauza Constantinoaiei, directoarea «de la fete», care n-a vrut să ne dea o Ancă. Vorba lui nea Petre: «*pe garanție*».

...Coborîm spre cancelarie. «*Să nu ne simtă careva!*» Ne ținem de balustradă, cu ochii spre ușa mare de la intrare. Peretele scării e plin cu tablouri. Reproduceri. Le știm pe toate, pe dinafară, ca pe «Pavlovici, Bürger, Sfera, Vintilă, Fieraru ș.a.m.d.» «Răpirea Sabinelor», «Moise», «Laocoon», «Smirdanul», «Secerișul». După «Venus din Milo» mai sînt trei trepte.

Stop! Ne strecurăm pe lîngă dulapurile din hol. Ne privesc complice basiifligorn, cornii și talgerele fanfarei liceului. La picioarele harpei — craniul pentru «naturale». Intrăm:

— *De ce ați întîrziat? Mai e doar un minut. Sau v-ați îndrăgostit de Anca?...*

— *Aprinde-l, nea Petre, că fluieră...*

Aparatul se încălzește greu. E un «Blaupunkt» universal. Nea Petre manevrează butoanele cu gravitatea și atenția unui pilot de vas. «Blaupunkt»-ul e sus, pe dulapul cu cărți, lîngă globul pămîntesc.

Avem emoții. Nea Petre nu izbutește să prindă Bucureștiul. Îl împiedică mereu un turc care se tînguie cîntînd, ca în preajma Ramazanului. Dar iată că, în sfîrșit, nea Petre prinde vocea lui Radu Vasilescu, crainicul. Ne uităm ca vrăjiți la ochiul magic, gata să credem că e o bucățică din gazonul verde al stadionului ANEF.

Se joacă de trei minute. În poarta noastră e Pavlovici.(«David a cam scrîntit-o la Praga, la 2—0 pentru noi...») Sfera e pe stînga. Surpriză mare: nu joacă Albu. Nu joacă nici Bindea! «*Victore, nu prea e bine!*». Centru half — Fieraru. Și Bodola în atac. Și Dobay. Ieri scria în «Gazeta Sporturilor» că Bodola joacă astăzi pentru a 46-a oară în echipa națională. Iar «calul»Dobay — pentru a 35-a oară.

...Se aude tare greu. La sîrbi apără Glaser. Toți spun că Glaser singur poate să țină un meci... Dar noi jucăm acasă. Iar acasă te ajută și zidurile. Dovadă că acum, în cancelaria liceului, strigăm în cor «*Hai România!*». Și asta cu toate că vocile noastre par puțin caraghioase, pentru că sînt în schimbare și pentru că, de fapt, sîntem scutiți de cor. Altfel, la ora asta, am fi fost în sala «Muzicescu», ca să învățăm «Teiul» de Schubert.

și ultimul inchizitor

Povestire de **IOAN CHIRILĂ**

Desene de
Neagu RĂDULESCU

...Se apropie sfîrșitul reprizei. Și nimic. Domnul Glaser se ocupă cu minunile. Ploeșteanu trage peste bară. Orza bate trei cornere la rînd, dar Matoșici și Manola resping cu capul. Ce păcat că arbitrul, italianul Scarpi, nu cunoaște regula de pe stadionul «Oborului de cereale»: trei cornere = un henț careu!

Și în timp ce noi ne lipim urechea de geamul cald cu Beromunster, Monte-Ceneri — «unde-o mai fi și Monte Ceneri?» — gata să refacem o fază dintr-o frîntură de silabă, nea Petre șade întins, cu piciorul relaxat peste fotoliul de piele al profesorului de latină, și fumează «una din alea grecești».

...Pauză. Tot 0—0... Ieșim. Sus, la «Festivități», Mihai Jecu repetă singur, în dreapta scenei: «*Cînd urlă cîinii, moare cineva*»... În camera mică a latiniștilor, Sergiu scrie știme. Are de scris vreo treizeci. Pentru «Allegretto» din Simfonia a VII-a de Beethoven... Tot pentru serbarea de sfîrșit de an.

A început din nou meciul. «Blaupunkt»-ul hîrîie. Vocea crainicului abia se aude. Și, totuși, parcă sînt prea multe nume sîrbești. Asta înseamnă că domină sîrbii.

Dinspre Dunăre vin nori negri. Se apropie furtuna. «Blaupunkt»-ul, săracul de el, ia în piept toate trăznetele. Afară s-a întunecat. Vîntul învrăjbește florile de liliac. E din ce în ce mai întuneric. Crainicul a răgușit strigînd: «*Orza centrează,Dobay reia din voleu, la colțul barei!*» Stadionul urlă. Îmi e puțin frică. Amestecul acesta de trăznete, de întuneric și de urale îmi face piele de găină.

Au trecut 75 de minute de joc. Sîrbii nu se lasă... «*Mingea e la Milutin. Pasează la Lecher... Lecher în cruciș la Vujadinovici, centrare, Kokotovici, nimeni în careu, gol!*» Toți trei ne apucăm cu mîinile de cap, dar, în aceeași clipă, crainicul revine, spășit și triumfător: «*Iertare! Printr-un reflex de necrezut, Pavlovici a salvat un gol sigur*». Victor sare pe masa lungă a profesorilor, Serbini rotește globul, amestecînd apa cu uscatul, iar mie nu-mi rămîne decît să sărut nasul de bronz al lui Voltaire.

În aceeași clipă, însă, în cancelaria liceului cade trăznetul. Ușa e zmulsă din țîțîni și în pragul ei apare ultimul reprezentant al Inchiziției pe pămînt: profesorul de istorie și geografie Zogreanu.

Sîntem... carbonizați. Doar nea Petre se ridică resemnat din fotoliu. «Ultimul inchizitor» înaintează cu pașii săi egali, de ritual, prin norii Papastratos. Ajunge în fața ferestrei și o deschide cu gesturi largi. Apoi răsucește butonul din stînga «Blaupunkt»-ului, stingînd vocea crainicului. Vîntul ne mai amintește printr-o rafală că trăim încă. Și, totuși, nu îndrăznim să respirăm. Așteptăm verdictul, cu capetele plecate. Și verdictul vine imediat și laconic. Un singur cuvînt: «*Afară!!!*». Pe culoar, în dulapuri, talgerele se înfioară și răspund printr-un zîngănit ușor...

Afară viscolește cu floricele de măr pe trotuarul de cărămidă roasă. «*Iartă-ne, nea Petre!*». Dar nea Petre zîmbește: «*Tocmai cînd începuse să-mi placă*».

Ne despărțim. Dar acum, încotro? «*Mai e un aparat de radio la club, la* «*Cetate*». *Hai, fuga!* Mai sînt vreo zece minute. Alergăm la vale, spre Dunăre. Parcă nu mai bate așa tare vîntul. Clubul e tocmai jos, lîngă cherestele... Dar la club nu e nimeni. Puteam să ne închipuim. «Cetatea» joacă astăzi la Tulcea. Antena ne privește de sus, ironică și distantă.

Ne întoarcem. La ora asta meciul s-a terminat. Și nici nu știm rezultatul. Nu-l știe, cred, nimeni în tot orașul. Și nici nu avem cum să-l aflăm. Poate că la «știrile sportive», după radio-jurnalul de noapte... De unde?! Ultima speranță e tot în nea Petre. Deși...

...În cancelarie e întuneric. Doar lămpile «Blaupunkt»-ului aruncă misterioase cercuri de lumină spre Oceanul Pacific.Nea Petre nu mai șade în fotoliu. Vrea să știe și el rezultatul. «*Cred că ne-au bătut sîrbii*» — rostește el cu teamă, pentru a influența — prin modestie — rezultatul invers.

Mai e mult pînă la «sport». Deocamdată e «teatru la microfon». «Nora» de Ibsen. Așteptăm... Așteptăm... Așteptăm... Victor a citit piesa. Spune că se termină după ce se sinucide doctorul. Așteptăm să moară doctorul...

Sssst! Nasul se lipește din nou de Beromunster. Dinspre pînza difuzorului miroase a praf ars. Sssst!

«*Astăzi-după amiază, pe stadionul ANEF, după un meci dramatic, România a repurtat o frumoasă victorie asupra Iugoslaviei, prin punctul înscris de Dobay în penultimul minut de joc...*»

8 mai 1939... Ultimul inchizitor șade în picioare, în fața catedrei. «*Să vină la lecție cei trei!... Știu ei foarte bine cine sînt*».

Ne ridicăm și trecem în fața tablei. Eu sînt primul. Asupra mea se vor abate... Dar n-am prea mult timp să mă gîndesc la asta.

— *Ce avem pentru astăzi?*

— *Descoperirile geografice. Recapitulare.*

— *Ce știi mai bine?*

— *Despre Columb.*

— *Atunci, vorbește-mi despre Magellan.*

— *Magellan a fost primul navigator care a înfăptuit înconjurul lumii.*

— *De unde a plecat și cînd?*

— *Din Spania. La 20 septembrie 1519.*

— *Și cînd a ajuns?*

— *N-a ajuns. A murit pe drum.*

— *Și cine a ajuns?*

— *O singură corabie dintre cele cinci care au plecat: «Victoria».*

— *Unde a murit Magellan?*

— *În Moluce. Pe insula Mactan. Ucis de niște sălbateci.*

— *Cum se numea șeful tribului?*

— *Nu-mi aduc aminte.*

— *Ai nota doi! Pentru asta să-i mulțumești lui Dobola și celorlalți saltimbanci după care vă prăpădiți.*

— O voce din clasă: — *Bodola, nu Dobola.*

— *Cine-a vorbit?*

— Vocea se ridică. «*S-a ars și Lucică*». Și ultimul inchizitor pregătește încă un rug:

— *Poftim și dumneata la lecție.*

*

...După terminarea orei, noi, «cei trei», sîntem chemați în cancelarie, la «locul crimei». Căpătăm trei zile de... excomunicare. (Bănuiala că am fi contribuit și noi la afumarea altarului cancelariei a fost hotărîtoare).

Apoi urmează predica pe tema «*cine joacă fotbal, de fotbal va muri*».

Nu izbutesc să ascult ce se spune. Mă gîndesc, în schimb, că datorită meciului România-Iugoslavia am aflat că Magellan a fost ucis de Silapulapu, că doctorul care moare în «Nora» se numește Rank și că nea Petre nu ascultă degeaba «Valurile Dunării».

Tot în cancelarie aflăm că nea Petre a fost retrogradat pe timp de o lună, în curte și la W.C.-uri. Ne consolează doar gîndul că la W.C.-uri o să aibă o jumătate normă. Trei din cele șase cabine nu sînt folosite. Pe lespedea din fața lor trecerea e oprită. Pentru că aici se joacă bile și fotbal-nasturi.

•

...A sunat de plecare. Alergăm ca nebunii pe stradă. Avem 150 de metri pînă la debitul cu «Gazeta». Au sosit ziarele!

Înaintăm în pas domol. Am învățat să mergem fără să privim. Citim cîte o frază sau chiar numai cîte un cuvînt din toate paginile. Ca în fața unei mese pline, cînd, pe furiș, în așteptarea celorlalți oaspeți, guști din fiecare fel.

Jos, în dreapta, cu litere pe care peste 20 de ani am să le botez «corp 16», o declarație a lui Dobay, omul cu bombarda: «*Am marcat în penultimul minut ca să nu aibă timp sîrbii să egaleze*».

— *Ura, «căluțule»! Ce zici Victore?*

— *Dacă a zis-o el, e pur sînge. Aș vrea să-mi spui însă dacă pomenești ceva acasă de aceste trei zile... Cu eliminarea...*

— *Nici nu mă gîndesc. Barem să fi avut vreo vină.*

— *Și unde ne ascundem?*

— *Am aranjat. Mergem în Deltă, cu «pescăreasca» de la căpitănie. I-o dă lui Nisi Mihăilescu. Vine și el.*

— *Și poimîine?*

— *Poimîine nu-s absențe. E 10 mai.*

— *Și miercuri?*

— *Ne descurcăm noi...*

...A doua zi, de dimineață, am pornit cu «pescăreasca» spre cetate, pe lîngă mal, unde-i mai slab curentul. Apa venea puternică și triumfătoare. După ce am trecut de mănăstire, am mai tras vreo trei sute de metri, pe lîngă plaja «nucilor negre», și apoi am început traversarea. Și curentul ne-a scurs tocmai bine, la Lascăr sau mai bine-zis la «Capul sălciilor».

Nimeni nu știe însă că în dimineața aceea, noi, cei patru, am schimbat numele «Capului sălciilor», rebotezîndu-l «Capul Silapulapu», în amintirea golului lui Dobay și a ultimului inchizitor.

Față în față

CLASAMENTUL TURULUI 1966

1.	UNIVERSITATEA CRAIOVA	13	8	1	4	18—19	17
2.	Dinamo București	13	7	2	4	22—15	16
3.	Farul	13	6	4	3	20—19	16
4.	Rapid	13	6	3	4	23—12	15
5.	Progresul	13	6	3	4	13—11	15
6.	Steaua	13	6	2	5	23—13	14
7.	Dinamo Pitești	13	7	0	6	20—19	14
8.	Jiul	13	5	2	6	25—18	12
9.	Petrolul	13	5	2	6	13—14	12
10.	U.T.A.	13	3	6	4	14—16	12
11.	Universitatea Cluj	13	3	4	6	11—16	10
12.	Politehnica Timișoara	13	3	4	6	15—22	10
13.	C.S.M.S.	13	3	4	6	16—32	10
14.	Steagul roșu	13	3	3	7	17—24	9

CLASAMENTUL TURULUI 1967

1.	STEAUA	13	7	3	3	24—14	17
2.	F.C. Argeș	13	7	3	3	19—10	17
3.	Farul	13	6	3	4	19—12	15
4.	Universitatea Craiova	13	7	1	5	19—15	15
5.	Universitatea Cluj	13	6	3	4	17—16	15
6.	Dinamo Bacău	13	7	0	6	18—25	14
7.	U.T.A.	13	6	1	6	12—11	13
8.	A.S.A. Tg. Mureș	13	5	3	5	16—20	13
9.	Rapid	13	5	2	6	16—17	12
10.	Jiul	13	4	3	6	17—16	11
11.	Petrolul	13	5	1	7	13—14	11
12.	Dinamo București	13	3	5	5	14—18	11
13.	Progresul	13	2	5	6	12—19	9
14.	Steagul roșu	13	3	3	7	8—17	9

marginalii

LA CELE DOUĂ CLASAMENTE

Ceea ce e supărător, în primul rînd, mi se pare a fi această formidabilă (în cel mai fericit caz) coincidență. În turul 1966, ca și în cel 1967, liderul și lanterna totalizează același număr de puncte: 17 și 9.

Să fi intrat, oare, fotbalul nostru în automatismul reflexelor condiționate? Ar fi tare neplăcut...

Un singur prilej de reflecție favorabilă. Liderul toamnei 1967 (Steaua) are un golaveraj net superior liderului 1966 («U»-Craiova). Deși, ca să fim foarte deschiși, nu e o glorie prea mare să întreci un lider cu golaveraj negativ, caz rarisim în istoria fotbalului.

Doar două echipe își mențin pozițiile: Farul — care anunță, prin acumulări mici, un salt calitativ — și Steagul roșu Brașov, a cărui rubrică 1967, reprodusă parcă cu indigoul, demonstrează un impas greu de invins.

O singură echipă se află pe ambele «podiumuri»: Farul. Poate că «marinarii» au învățat, în sfîrșit, că Marea Neagră nu are flux și reflux.

Cele mai spectaculoase «creșteri»: «U» Cluj — de la locul 11 la locul 5 și Argeșul, care a marcat schimbarea de nume printr-un salt în... plasa liderului, la egalitate de puncte cu acesta.

Cele mai «spectaculoase»... căderi: Progresul (5—13) și Dinamo București (2—11). Progresul deține și un veritabil record al celor două clasamente: numai 2 victorii!

Un fapt semnificativ: Steaua și Argeșul, cuplate în toamna lui 1966 pe locurile 6—7, sînt cuplate și astăzi, cu singura diferență că și-au menținut vecinătatea printr-o remarcabilă mișcare de translație spre 1—2.

O nouă coincidență cel puțin ciudată. Deși are golaveraje identice — ne referim la scădere — și foarte asemănătoare ca... «desen» (23—13 în 1966 și 24—14 în 1967), Steaua a înregistrat un salt de 5 locuri. Acest salt ne aruncă o lumină prea plăcută asupra toamnei 1967. Dar, să nu absolutizăm!...

Argeșul manifestă cea mai netă schimbare structurală. Apărarea piteșteană, care a primit în 1966 19 goluri, și-a redus pasivul la numai 10. Și aceasta cu prețul păstrării forței de atac.

Dacă Argeșul a cîștigat 5 locuri cu 9 goluri mai puțin în propria poartă, «U» Cluj a cîștigat 6 locuri cu... 6 goluri în plus în poarta adversă.

Duelul dintre siguranță și... risc continuă... Să vedem ce ne va aduce returul...

Cele două promovate (Dinamo Bacău — 6 și A.S.A. Tg. Mureș — 8) repetă — oarecum — locurile onorabile ocupate cu un an în urmă de Progresul — 5 și Jiul — 8. Optimiștii vor spune că această consecvență e un certificat de absolvire pentru... promovate. Scepticii sînt gata, însă, să pună la îndoială valoarea de ansamblu a categoriei A — față de categoria B.

Unde e adevărul?

O «egalitate» deconcertantă. Petrolul încheie tururile 1966 și 1967 cu același golaveraj: 13—14. Primul epitet care se impune este stagnare.

---

250 de goluri în toamna 1966. Doar 204 în prima parte a actualului campionat. Reducerea e substanțială. Unde ni sînt... șuterii?

Cele mai «generoase» apărări în cele două ediții: C.S.M.S., cu 32 de goluri, și Dinamo Bacău, cu 25 de goluri.

Să fie oare această «generozitate» un atribut al temperamentului moldovean?

Dinamo Bacău, pe locul 6, cu un golaveraj net negativ (18—25); Jiul, pe locul... 10, cu unul pozitiv (17—16). Între... delicatețea de ansamblu a celor din Petroșeni și aplombul băcăoanilor, acum, clasamentul a dat cîștig de cauză ultimilor.

N-ar trebui, totuși, să tragem concluzii pripite. Mai sînt 13 etape!

U.T.A. toamnei 1967 are un punct în plus față de 1966. Arădenii continuă să plutească cu mult calm pe apele clasamentului. (Cele trei locuri cîștigate pot fi retrocedate într-o singură etapă).

Secretul celor trei locuri cîștigate?

1. Poate — forma lui Gornea, care a dat un alt contur golaverajului actual (12—11) față de cel al toamnei 1966 (14—16).

2. Poate — un plus de decizie în jocul de astăzi al arădenilor. Să comparăm «schema celor 13 meciuri».

1966	13	3	6	4
1967	13	6	1	6

1967, deci, oferă «spectacolul» unui șahist care a renunțat la remize.

Rapid = trei puncte în minus și, de la 23—12, la... 16—17. Să fie oare acesta prețul eliminării Trakiei și al celor două jocuri în plus cu Juventus? Oricum, trebuie să ne gîndim la creșterea potențialului fizic al echipelor noastre. Mai ales că, probabil, nu întîmplător, foștii campioni Dinamo și Petrolul «plătesc» dobînzile eforturilor în plus, atunci, depuse.

Indiferent de unghiul în care plasăm reflectorul, impresia de stagnare persistă, și asta — nota bene — în lumina rece a cifrelor.

Să medităm puțin asupra acestor două clasamente. Mai ales că observațiile «marginale» nu sînt decît o bază de discuție...

STEAUA și RAPID, cele două reprezentante ale noastre în C.C.E. și «Cupa cupelor», într-un meci decisiv (2—0) al toamnei 1967. În fotografie: Haidu, Neagu (9) și Hălmăgeanu.

CE AȘTEPTĂM ÎN RETUR DE LA „CEI 14"

DINAMO BUCUREȘTI și PROGRESUL (1—1), echipele cu cele mai «spectaculoase» căderi în toamna 1967. Să vedem ce le va rezerva returul. În imaginea noastră, Lucescu încearcă să treacă prin «defileul» Peteanu (prim plan) și Viorel Popescu.

După ce am comparat prin intermediul cifrelor (în pagina din stînga) clasamentele de toamnă 1966 și 1967, să ne gîndim puțin la ce ar putea face «în plus» echipele noastre în returul 1968.

Ce așteptăm, deci, de la «cei 14», o dată cu startul din martie?

Iată cîteva simple păreri.

1. STEAUA. Activizarea la maximum a celor trei «vîrfuri» — Sorin Avram, Soo, Voinea; mai multă constanță în jocul mijlocașilor (primul vizat e D. Popescu) și mai multă încredere cvartetului defensiv Sătmăreanu-Jenei-D. Nicolae-Hălmăgeanu, varianta cu Rotaru nefiind deocamdată acceptabilă — după părerea noastră — pentru o echipă de nivelul tehnic al Stelei.

2. F.C. ARGEȘ. Aducerea întregii echipe la tempo-ul Kraus sau Jercan, singurul capabil să forțeze titlul în acest retur care promite o accelerație din partea tuturor... combatanților. De asemenea, menținerea pe toate căile a stării de relaxare psihică, aceasta fiind, după părerea noastră, principala cauză a cvasi-succesului de pînă acum.

3. FARUL. Ordonarea jocului lui Iancu și Sasu (bineînțeles nu prin reducerea desfășurărilor de energie), pentru... înțelegerea mai matură și mai generoasă a intențiilor lui Kallo. Menținerea la plafonul fizic actual a perechii Manolache-Koszka și sudarea, în continuare, a cuplului Tîlvescu-Mareș.

4. UNIVERSITATEA CRAIOVA. Mai mult curaj în «forțarea» lui Marian Popescu, ajuns în stadiul care obligă la solicitări. Mai multă simplitate în jocul lui Strîmbeanu. Universitatea Craiova are resurse pentru obținerea a cel puțin 4—5 puncte în deplasare, ceea ce, față de capacitatea echipei în valorificarea tuturor posibilităților acasă, reprezintă un mare coeficient de... surpriză finală.

5. UNIVERSITATEA CLUJ. Repetarea valorii din tur, care marchează un plus de vigoare în jocul studenților clujeni. Universitatea are posibilitatea de a ocupa — după părerea noastră — locul 4 în finalul campionatului. Ceea ce ar fi, desigur, un succes, independent de forma slabă a echipelor bucureștene Rapid și Dinamo.

6. DINAMO BACĂU. Așteptăm primul punct în deplasare, mai ales că gheața s-a spart oarecum prin înscrierea primului... gol în deplasare, la Tg. Mureș. Acest prim punct în deplasare ar fi, de fapt, un primum movens... Puncto-ecla de mișcare, mult mai mic ca boaba spumii...

7. U.T.A. Să persevereze în... consecvența cu care mizează pe tehnica tinerilor săi, uniți în jurul lui Lereter. Așteptăm împlinirea promisiunilor făcute de Axente, Domide și, mai ales, de cele ale extremului stînga Dumitrescu IV.

8. A.S.A. TG. MUREȘ. Mureșenii au mizat în tur pe Pavlovici, dar turbulentul înaintaș bucureștean a coborît mai multe trepte. În schimb, a apărut Dumitriu III, care, în numai cîteva luni, a scuturat povara faimei fratelui său mai mare. Rakai trebuie să fie — au trecut anii, Gabi!... — «bătrînul» care să le stimuleze valorile.

9. RAPID se află la răscruce. Emil Dumitriu are datoria să demonstreze că formula actuală a echipei mai e viabilă. Altfel s-ar putea ca întreaga echipă să fie supusă unor mari restructurări, începînd cu proaspătul «senator de drept» Răducanu și pînă la Codreanu.

Emil Dumitriu, jucînd cartea întregii echipe, își joacă de fapt și propria-i carte.

10. JIUL. Vremea «dansatorilor frenetici» Martinovici-Cassandra (Ionescu)-Libardi-Peronescu a cam trecut, din mai multe motive, dar spiritul angajării dinamice pe tot terenul — cultivat de Coidum — se păstrează. Curaj, Achime! Curaj, Covaci! Curaj, Naidin!

11. PETROLUL amînă, cam de mult, promovarea unor tineri. De ce trebuie așteptat... decesul fotbalistic al unora, pentru a arunca în luptă cîțiva băieți pe care foarte mulți îi laudă?

Și încă ceva: un «libero» nu se unge peste noapte. «Măturătorul» e mai mult decît un post ca toate celelalte. «Măturătorul» presupune un șir întreg de calități, pe care le subestimăm deseori, furați de momentele lui de prețioasă inactivitate. Deci, atenție Pahonțu!

12. DINAMO BUCUREȘTI. Reabilitarea și... refortificarea apărării, limitarea zonei lui Ghergheli, definitivarea mijlocașului stînga, consacrarea de jure și de facto a lui Dumitrache, repunerea în formă a lui Pîrcălab, multă sănătate și curaj lui Titi Frățilă și... angajamente concrete în cinstea lui 14 mai, ziua celei de a 20-a aniversări a clubului.

13. PROGRESUL. Renunțarea la fixitatea schemelor tactice și a... tabieturilor de pînă acum, precizarea rolului și a... obligațiilor lui Mateianu și, poate, plasarea lui Matei ca... «jumătate în deschidere» pentru vîrfurile Stoicescu și Tarălungă.

14. STEAGUL ROȘU. Reeditarea spectaculoasei campanii de recuperare din anul trecut.

Cum? Speranțele «Steagului» depind de asprimea muncii pe zăpadă.

*

Arătam în pagina din stînga că cifrele indică fenomene de stagnare în campionatul categoriei A. Să sperăm că numeroșii fotbaliști tineri care se pregătesc să ia startul la începutul lui martie vor ști să stîrnească măcar un vînticel de primăvară, pentru a îndepărta norii grei ai anului 1967, care continuă să plutească...

Paginile de fotbal:
Ioan CHIRILĂ

Avem munți? Da! Avem zăpadă? Da! Avem pîrtii și trambuline? Da!

Participa-vom la Jocurile Olimpice de iarnă de la Grenoble? Da! Și cu boberii, și cu biatloniștii, și cu hocheiștii. Și cu schiorii? Nu! De ce? Doar avem munți, zăpadă, pîrtii și trambuline! Pentru aflarea cauzei acestui NU am întreprins un raid prin țară. Cred că am aflat-o!

PREA PUȚINE URME PE ZĂPADĂ

BAIA MARE — Cu transfocatorul în cartierul Săsar

Blocuri inalte si moderne. Fericiti trebuie să f
oamenii din cartierul Săsar. Au muntele la doi pa
de casă. Servit ca pe tavă. Să tot schieze. Agreme
pentru cei mari, alfabet al performantei pentru c
mici (fotografia din stinga).

Asa să fie?

Apelez la transfocator.

Investigind muntele, imi dau seama că m-a
inselat in presupunerile mele. Desi este duminic
in locul unui continent, găsesc o insulă. Mică c
un purice. Citiva copii se dau cu sania, alți citi
schiază (fotografia din dreapta). Tot obolul acest
blocuri inalte si moderne dat schiului de agreme
si de performanță intr-o zi de duminică.

Să fie, oare, si asta o cauză a incertitudinii par
cipării schiului românesc la Jocurile Olimpice
la Grenoble?

Să stai cu muntele la scară și să nu schiezi, e ca
cum ai sta la malul apei fără să inoți!

BAIA SPRIE

„La Mogoşa pîrtia e excelentă, dar..."

...Cabana nu are paturi multe. Este liliputană pentru concursuri de mare anvergură. Organizarea campionatelor naționale la Mogoşa ar presupune cazarea competitorilor la Baia Mare, adică la 16 kilometri depărtare...

...Repetarea coboririlor nu poate depăşi cifra 10 într-o zi întreagă, pentru că telefericul şi schi-liftul nu prea funcţionează. Iar cînd funcţionează (e vorba de teleferic), transportă materiale de construcție pentru un releu de televiziune...

...Celor 80 de copii, selecţionaţi la Baia Sprie (localitate care numără peste 1 600 de copii), le lipsesc schiurile şi bocancii de calitate superioară. Chiar şi schiurile de calitate medie. Prin partea locului se glumeşte: dacă vrei să găseşti schiuri de fond sau de coborîre, să nu le cauţi la Baia Sprie, ci la Brăila, unde nu au căutare...

...Pînă la pîrtia de la Mogoşa e cale lungă şi grea (dacă porneşti de la Bucureşti). De aceea, probabil, federaţia de specialitate a organizat (din comoditate) la Sinaia, în ziua de 24 decembrie, concursurile pentru Cupa 30 Decembrie, pe o pîrtie cu zăpadă slabă şi cu bolovani la sosire. Mogoşa, unde sînt condiţii pentru performanţă mai bune decît oriunde — zăpadă carosabilă din noiembrie şi pînă în aprilie, — e tocmai la capătul pămîntului...

...Din aceeaşi cauză, la Baia Sprie, unde există pîrtii, zăpadă, element uman, federaţia de specialitate nu a creat un centru de iniţiere în schi, aşa cum a făcut la Rîşnov, la Fundata, la Predeal, la Sinaia...

...Din aceeaşi cauză, tabăra de pregătire pentru organizatorii sportivi din şcoli a funcţionat nu la Baia Sprie sau la Mogoşa, ci la Miercurea Ciuc (unde pe primul plan a fost handbalul, nu schiul, fiindcă nu era zăpadă; în acel timp la Mogoşa înotai prin zăpadă!)»...

N.B. — **Din declaraţiile profesorului Alexandru Domuţă de la liceul din Baia Sprie.**

În fotografie, antrenorul Alexandru Domuţă şi cei mai buni elevi ai săi: Ştefan Strebeli, Vasile Crompanski, Eugen Kadar, Ion Gherman, Eugen Gherman (de la stînga spre dreapta).

BORŞA

„Am putea avea mulţi campioni"

La Borşa (comună de aproape 20 kilometri lungime şi cu o populaţie de peste 16 000 de oameni) se află: 2 cabane (cu 190 de paturi, cu încălzire centrală), o pîrtie olimpică (în prezent împădurită), o pîrtie trambulină (construită de un inginer polonez, acelaşi căruia îi sînt datorate pîrtiile şi trambulina de la Zakopane), mii de schiori (dar cu doage şi cisme de cauciuc în loc de schiuri şi bocanci). Am stat de vorbă cu Viorel Lungu (cabanierul complexului turistic Borşa) şi cu profesorul de matematici Grigore Cservenski (antrenorul centrului de iniţiere pentru copii, creat de federaţia de specialitate în 1965). Iată, în rezumat, ce mi-au declarat cei doi:

«Pîrtia olimpică de 3 kilometri este impracticabilă, au mijit brazii. Un activist al federaţiei de specialitate, însoţit de un specialist italian, s-a străduit un pic pînă să găsească această pîrtie olimpică (urmează să fie construit un teleferic). Platoul de aterizare al trambulinei de sărituri este plin de pietroaie, contrapanta pistei de aterizare este stricată, foişorul observator este în cîrji, la fel şi cabana de la plecare. Legăturile pe cale ferată în timpul iernii cu Borşa sînt extrem de grele **(n. b. — semnatarul acestui reportaj-raid a parcurs drumul Borşa-Braşov, folosind «personalul» şi «acceleratul», în nu mai puţin de 24 ore!, iar de la Baia Mare cu autocarul, peste Huta, pînă la Borşa, în 10 ore!)** ***C.F.R.-ul nu programează trenuri mai multe în timpul iernii, pentru că nu sînt călători. Iar călătorii nu sînt pentru că la Borşa nu este organizată o activitate de iarnă care să atragă lumea (aşa cum se întîmplă vara). Pentru copiii centrului de iniţiere federaţia de specialitate a trimis schiuri foarte lungi şi bocanci care le ies din picioare. Lipsa materialelor (schiuri şi bocanci, în primul rînd) împiedică puzderia de schiori din Borşa să se afirme pe plan naţional (deocamdată). Schiind pe doage, copiii din Borşa îşi formează deprinderi greşite, incompatibile cu obţinerea performanţelor.»***

Borşa este un loc în ţară unde se schiază foarte mult aşa cum nu trebuie şi foarte puţin aşa cum ar trebui. Un izvor de talente fără posibilitate de afirmare (pînă la ora actuală).

În fotografie, **Grigore Cservenski, Vasile Pop (directorul şcolii generale din Fîntîna-Borşa) şi cîţiva schiori ai centrului de iniţiere, la un antrenament (pe timp de viscol, la minus 20 de grade).**

PREA PUȚINE URME PE ZĂPADĂ

POIANA BRAȘOV

„Agrementul" învinge „performanța"?

Fără indoială, capitala sporturilor de iarnă in tara noastră este Poiana Brasov. Aici se află cabane si hoteluri, modern amenajate, pirtiile de coborire si pentru slalom le intilnesti — cum s-ar spune — la tot pasul, telefericul nu mai este doar pe hirtie. Am vizitat acest cartier general al performantei după ce viscolul s-a retras sleit de puteri. Sub razele soarelui zăpada scinteia ca intr-o lume de basm.

Mi-a fost cu neputintă să-i stabilesc coordonatele acestui frumos. Un frumos care atrage cu forta celui mai puternic magnet. Poiana Brasov si-a cucerit galoanele de punct turistic international de iarnă. Este o statiune cunoscută si iubită de turistii străini. Ai impresia, la prima vedere, că in fiecare zi vor avea loc aici la Poiana Brasov campionate (cel putin) europene. Pe zăpada impărătiei Poienii Brasov schiurile românesti, frantuzesti, englezesti, germane, maghiare s.a. lasă urme pe zeci, sute si mii de kilometri. Si pe plat, si la coborire...

Am analizat urmele. Analiza am inceput-o de la impunătorul hotel «Sport». Fată de anii trecuti, aici un singur lucru nu s-a schimbat: numele. Hotelul nu mai este al sportului de performantă, este al O.N.T. Carpati, in custodia «Cerbului carpatin». Urmele de pe zăpadă poartă si ele intr-un procent zdrobitor pecetea agrementului. Se pare că performanta va fi invinsă pe acest teritoriu, pentru că dintr-o plimbare de relaxare, chiar pe cele mai bune schiuri si cu cei mai renumiti bocanci, de la o anumită virstă nu se mai poate naste performanta. În afară de asta, am constatat si o ingrijorătoare lipsă de inghesuială. Fotografia alăturată este o mărturie. Priviti-o! Trei «ne» schiori... populează tot acest cadru, al cărui fundal il reprezintă Sulinarul cu una din pirtiile sale de coborire.

Ce va fi in viitor? Răspunsul nu-mi este la indemină. În competitia sui-generis O.N.T. Carpati-Schiul de performantă, sau «agrenament»-«performantă», victoria, se pare, va fi de partea «agrementului». Succesul acesta nu poate decit să ne incinte. Dar ce facem cu schiul nostru de performantă? Cind isi va cuceri si el galoane internationale?

PREDEAL

Un mare merit: instala

La Predeal, pe pirtia Clăbucetului, am admirat o realiza
certă importanță: instalația de nocturnă. Iluminatul în
pirtii cu becuri cu vapori de mercur, de o parte și de alta
va însemna o contribuție deosebită. În felul acesta, se va
timpul de lucru pe pirtie, prin creșterea artificială a zile
asta se adaugă și tele-schiul, a cărui pirtie este și ea ilumi
Deci, ore mai multe pentru antrenament, un număr s
considerabil de repetări al coboririlor. Este de aștept
aceste instalații să influențeze redresarea schiului de pe
manță din Predeal (bineînțeles, nu trebuie uitat și ce
aspect: schiuri și bocanci de calitate superioară).

Fotografia (realizată de Ion Mihăică) îndeamnă, întru

Tele-schiul

nocturnă

ticism. Schiuri puţine pe pîrtie, schiuri puţine în rastelul
terasa noului restaurant de la poalele pîrtiei Clăbucetului.
ste ora prînzului. Aşa încît, hai să fim optimişti! Să pre-
am că marea majoritate a schiorilor iau masa în Predeal.
ii ani ne vor confirma sau infirma optimismul. Cu sigu-
că îl vor confirma. În Predeal a început competiţia «a-
nta-«performanţă». După o serie de indicii, printre care
alaţiile de care am amintit mai sus, se pare că «perfor-
» va cîştiga detaşat. Bine-ar fi să fie consemnate aceste
ii peste tot unde sînt munţi, zăpadă şi pîrtii (şi schiuri,
anci care să reziste celor mai exigente pretenţii)!

deal

În imaginea din stînga, inginerul Gheorghe Găină şi echipa de întreţinere a tele-schiului. Tele-schiul a fost construit în două luni şi jumătate. Constructori: «Independenţa» Sibiu, Uzina hidromecanica Braşov, Uzinele «Tractorul», Uzinele «Steagul roşu», Atelierele de reparaţii automotoare, T.R.C.L., Întreprinderea III Braşov, Fabrica de cabluri şi radiatoare Braşov. În imaginea din dreapta, tele-schiul. Traseul său, dus-întors, măsoară 1 500 de metri, are 65 de aparate de tractare (de fabricaţie italiană), iar viteza de deplasare este de 2 metri pe secundă (transportă peste 300 de persoane pe oră). Întreprinderile braşovene merită toate laudele pentru realizarea lor. O contribuţie adusă schiului de performanţă!

SINAIA

„Vîrful cu Dor" dorinţă împlinită

Într-un articol apărut recent se critica faptul că mijloacele de locomoţie din Sinaia pînă la Cota 1 400 sînt rare. Pînă nu se umple, maşina nu pleacă. După părerea mea, aspectul negativ este cu totul altul: nu sînt maşini puţine, puţini sînt schiorii! Dar să fac o cristiania pentru a evita o polemică nedorită. Mai sus de Cota 1 400 se află Vîrful cu Dor. Între aceste două puncte, schiorii străbat distanţa în condiţii foarte plăcute: cu telefericul. Ajung la destinaţie cu forţe proaspete şi-şi pot dărui toate energiile lor perfecţionării tehnice, creşterii măiestriei.

În fotografia alăturată (realizată de Paul Romoşan, din teleferic), animaţia schiului este de necontestat şi, din acest punct de vedere, contrazice titlul pe care l-am dat reportajului-raid. Aş fi fost foarte mulţumit (şi nu numai eu) dacă toate fotografiile l-ar fi contrazis. Aş fi fost foarte mulţumit pentru că ar fi însemnat că sînt multe urme pe zăpadă(şi nu numai lăsate de schiul-agrement), pentru că ar fi însemnat ca federaţia noastră de specialitate să-şi bată mult capul cu alegerea unui număr restrîns de schiori, dintr-un număr foarte mare, care să ne reprezinte (cu şanse mari) la Jocurile Olimpice de iarnă de la Grenoble. Dar sînt nemulţumit pentru că trebuie să mai aştept pînă la... contraziceri!

Prea puţine urme pe zăpadă! De ce? Avem munţi, avem zăpadă, avem pîrtii. Dar n-avem — în număr corespunzător — schiori de valoare. Nu-i avem fiindcă: 1) munţii, zăpada şi pîrtiile nu sînt exploatate cum trebuie; 2) numărul celor care practică schiul de performanţă sau care sînt chemaţi să-l practice este extrem de mic; 3) numărul antrenorilor şi instructorilor de schi este, de asemenea, mic; 4) materialele — schiurile şi bocancii — nu corespund nici cantitativ, nici calitativ, în general; 5) O.N.T. Carpaţi şi întreprinderile balneo-climaterice sînt mai puternice decît federaţia de specialitate şi Ministerul Învăţămîntului. Din această cauză, schiul-agrement are cîştig de cauză. E foarte bine, dar ce facem cu schiul-performanţă?

Raid-anchetă realizat de
Horia CRISTEA

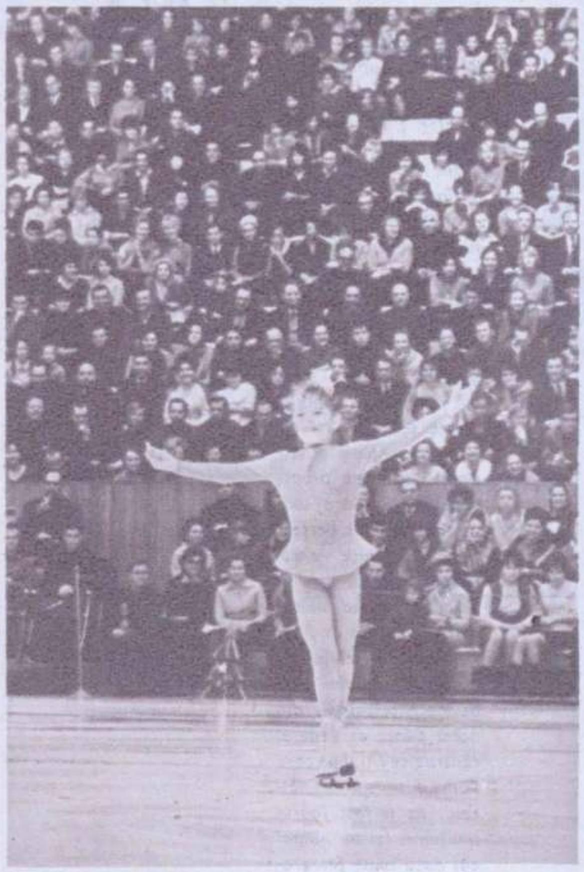
magazin sportiv

AMINTIRI...

Fostul internaţional al echipei Jiul din Petroşani, portarul **Aurel Crisnic**, este şi astăzi prieten nedespărţit al sportului care i-a adus atîtea satisfacţii. Meciurile pe care Jiul le susţine acasă sînt pentru reputatul inginer Crisnic la fel de... importante ca şi pe vremea cînd el însuşi era printre combatanţi. În clipele de răgaz, albumele cu fotografii şi trofeele cucerite constituie pentru Ică un bogat izvor de amintiri.

Corespondentul nostru din Petroşani, **Aurel Dula**, ne-a trimis fotografia alăturată în care ni-l prezintă pe actualul inginer Aurel Crisnic faţă în faţă cu... fostul portar al Jiului.

MEZINA CONCURSULUI

Deşi nu a reuşit să ocupe decît o poziţie de mijloc în clasamentul concursului internaţional de patinaj artistic care a avut loc la Moscova, reprezentanta noastră Beatrice Huştiu, cu cei 11 ani ai săi, a cucerit publicul care a aplaudat-o la scenă deschisă.

Iat-o pe talentata noastră patinatoare în timpul «recitalului» oferit spectatorilor moscoviţi.

TRIBUT VITEZEI

Surprinde adesea — atunci cînd citim presa franceză, de pildă — multitudinea accidentelor de automobil, dintre care unele cu urmări foarte grave. Şi majoritatea nenorocirilor se petrec ca o culme, la sfîrşitul săptămînii, în timpul sărbătorilor, a vacanţei, cînd oamenii se duc sau vin de la distracţii. Pe iubitorii rugbiului sărbătorile prilejuite de noul an i-au îndurerat pentru că au căzut victime şoselei, plătind un greu tribut de singe, doi mari jucători ai Franţei, multiplul internaţional Guy Boniface de la Stade Montois, pe care spectatorii bucureşteni l-au putut aplauda în mai multe rînduri pentru dezinvoltura cu care conducea balonul oval, şi proaspătul debutant în naţională Jean Michel Capendeguy (în fotografie), acela care şi-a marcat debutul de internaţional la Nantes, chiar în meciul cu «XV»-le României, izbutind singura încercare a întîlnirii. Trist bilanţ!

Sportivi, fiţi atenţi cînd sînteţi la volan!

micromotive sportive

— Pe ce fulgi nu se schiază? Pe fulgi de... găină!

— E bun de constructor de patinoare; minte de îngheaţă... apele.

— Uneorii copacii sînt şalangerii (sparing-partenerii)... schiorilor.

— I-am spus bună seara că juca prost ca... noaptea.

— Cică face schi nautic, fiindcă-i băiat... dezgheţat.

— La început pucul a fost mai mare, dar din pricina frigului şi a gheţii s-a... contractat.

— La munte, schiorii-crai preferă... trecătoarele.

— Călătorului îi şade bine cu.. ski-liftul.

— De cînd schiaţi? — De la 5 ani. — Şi n-aţi... obosit?

— Nae, unde erai aseară cînd ne-am întîlnit la... patinoar?

— A cîtea repriză de hochei este... prima?

— Nicu şi-a comandat schiuri de 3 metri. Semn de iarnă... lungă.

Titi GHEORGHIU - Vaslui

MODĂ CICLISTĂ

În timp ce la noi schiul şi patinajul sînt în plin sezon, în Florida (Statele Unite) a fost lansată o nouă modă ciclistă: **umbreluţele pentru biciclete.**

Iată în fotografia din stînga patru tineri care, datorită umbreluţelor ataşate la biciclete, pot pedala la umbră în ciuda soarelui puternic.

SPRE CONSACRARE INTERNAŢIONALĂ

În ciuda victoriei cu 2—0, obţinută în faţa reprezentativei Japoniei, echipa lui Masopust, Dukla Praga, şi-a putut da seama că fotbalul japonez este în progres. Dovadă, nu numai jocul bun al gazdelor, partida a avut loc pe stadionul Naţional din Tokio, ci şi numărul relativ mare al spectatorilor: 40 000.

Fotbalul japonez la început de drum, ca de altfel şi cel american, este în căutarea afirmării pe plan internaţional. Din păcate, rezistenţa redusă a jucătorilor la efortul solicitat de cele 90 de minute îngreunează atingerea scopului atît de mult dorit.

În fotografie, o fază la poarta japoneză. Cehoslovacul Hudec va înscrie în pofida apărării aglomerate a gazdelor.

PATINE PE... USCAT

În timp ce ştalele patinajului din întreaga lume făceau ultimele pregătiri pe patinoare pentru Jocurile Olimpice de iarnă de la Grenoble, la Barcelona, în uriaşa sală de sport, au avut loc întrecerile campionatului mondial de patinaj cu rotile (skating).

Iat-o în fotografie pe noua campioană mondială Pepita Cuevas (Spania), încadrată de surorile Jeanette şi Anny Lambrechts (Belgia) care au ocupat locurile doi şi, respectiv, trei.

AŞII ANULUI 1967

Agenţia sud-americană de presă **Prensa Latina** face în fiecare an o anchetă pentru stabilirea celor mai buni 10 sportivi ai anului. În fotografia alăturată vă prezentăm... echipa celor 10, socotiţi de către agenţia sus-amintită drept cei mai buni din lume în anul care a trecut: atletul Tommie Smith (S.U.A.), înotătorul Roland Mathes (R.D.G.), atletul Jim Ryun (S.U.A.), înotătorul Mark Spitz (S.U.A.), halterofilul Leonid Jabotinski (U.R.S.S.), fotbalistul Jimmy Johnstone (Scoţia), halterofilul Jan Talts (U.R.S.S.), înotătoarea Debbie Meyer (S.U.A.), fotbalistul Florian Albert (Ungaria) şi şahistul Bent Larsen (Danemarca).

„CINEVA ACOLO SUS MĂ IUBEŞTE"

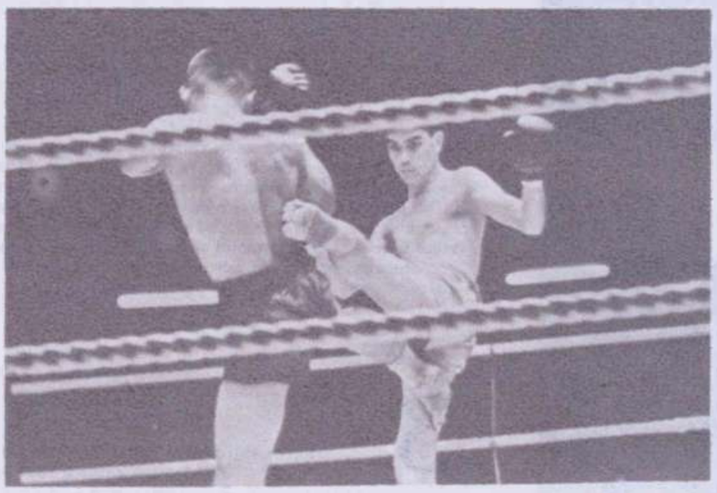
Acestea par a fi fost cuvintele rostite de către boxerul spaniol Jose Legra în momentul în care crainicul a anunţat victoria sa prin k.o. în faţa francezului Desmarents. Meciul, care s-a desfăşurat la Madrid, a avut ca miză titlul de campion european la categoria semiuşoară.

BOX TAILANDEZ

Regulamentul boxului tailandez este foarte deosebit de cel clasic, cunoscut de noi. Sportivii poartă mănuşi obişnuite dar în timpul luptei sînt desculţi, avînd doar un soi de bandaje la picioare; o partidă durează 5 reprize şi se caracterizează printr-o duritate excesivă; sînt admise loviturile cu cotul şi cu picioarele. În plus, este permisă apucarea şi aruncarea adversarului la podea. Foarte rare sînt meciurile care durează 5 runduri. Accidentările, adesea foarte grave, pun capăt luptei înaintea gongului final.

În fotografie, o fază dintr-un meci de box tailandez.

TOMMIE SMITH
sprinter universal

În acea duminică — ultima din luna mai a anului 1966 — telexurile din New York au început să imprime nişte cifre neobişnuite: «...19,5». Ele semănau parcă, cu o formulă magică, deoarece figurau alături de probele de sprint — 200 metri şi 220 yarzi. Pentru prima dată în istoria atletismului barometrul performanţelor de viteză a coborît sub 20 secunde!

Un oarecare Tommie Smith a parcurs distanţele de 200 metri şi 220 yarzi (201,17 m) în linie dreaptă, în 19,5 (!), îmbunătăţind recordul mondial cu 0,5 sec. Cu această performanţă senzaţională a păşit Tommie Smith în istoria atletismului, şirulndu-se alături de Jesse Owens, care la 25 mai 1935, în decurs de nouăzeci de minute a stabilit cel de-al cincilea şi al şaselea record mondial realizînd la aceeaşi probe 20,3 sec. Într-o singură cursă, tînărul student de la «San Jose State College» a împins recordul mondial mai mult decît au putut să facă acest lucru pe parcursul a 20 de ani, trei compatrioţi ai săi: Melvin Patton, Dave Sime şi Frank Budd. Rezultatul lui Tommie Smith, care echivalează cu 19,4 pe 200 metri, reprezintă o viteză medie de 37,143 km/oră, cea mai mare viteză realizată vreodată de un om. Numai după cîteva starturi tînărul sprinter (22 ani, 1,90 m) a reuşit să îmbogăţească sprintul, continuînd în mod senzaţional opera începută de Owens şi succesorii acestuia.

În ziua de 11 iunie 1966 la Sacramento (California) Smith a stabilit alte două recorduri mondiale, pe aceleaşi distanţe (200 metri şi 220 yarzi), de data aceasta însă, pe o pistă cu turnantă, realizînd 20,0 sec. (pentru 200 metri, rezultatul echivalează cu 19,9 sec.!), bătînd în acest fel cu 2/10 recordul campionului olimpic de la Tokio, Henry Carr.

Bud Winter, antrenorul lui Tommie Smith, a declarat atunci următoarele: **«Smith îşi va mai îmbunătăţi rezultatul, după ce îşi va corecta startul».**

Învingînd în sezonul trecut, în toate probele de sprint, în afară de 100 metri, Smith, tocmai pe această ultimă distanţă nu poate să se considere încă, succesorul lui Bob Hayes. Cele mai bune rezultate ale sale sînt: 9,3 pe 100 yarzi şi 10,1 pe 100 m.

Bud Winter susţine însă: **«Cînd Tommie îşi va îmbunătăţi startul, el va reuşi, indiferent de statura sa înaltă, să repete sau chiar să întreacă rezultatele lui Hayes (9,1 şi 10,0)».**

Anul trecut, Tommie Smith şi-a continuat seria performanţelor excepţionale. El a reuşit să bată recordurile mondiale şi în sprintul prelungit, realizînd 44,5 pe 400 metri şi 44,8 pe 440 yarzi (402,34 m).

În acest fel, ţinînd seama şi de recordurile mondiale în probele de ştafete 4 × 400 metri, 4 × 220 yarzi şi 4 × 200 metri, la care şi-a adus aportul, fenomenalul sprinter de culoare deţine în prezent nici mai mult nici mai puţin de 9 recorduri mondiale!

de pretutindeni

● Fostul campion mondial de box la categoria mijlocie, Rocco Barbella, cunoscut sub numele de Rocky Graziano, este una dintre vedetele revistei televizate «New York Horse Show». Fostul campion mondial, care a pierdut centura în cel de al doilea meci cu Tony Zale, îşi cîştigă existenţa cîntînd şi dansînd.

● Tehnicienii japonezi au amenajat la Sayama, în apropiere de Tokio, o pistă de schi în lungime de 250 m (lăţimea măsoară 30 m) necesară pregătirii schiorilor.

● În Polonia titlul de cel mai bun fotbalist al anului 1967 a fost decernat jucătorului Lubanski de la Gornik.

● Ex-campionul mondial de box la categoria mijlocie, italianul Nino Benvenuti, complet refăcut după accidentarea din meciul cu Griffith, şi-a reluat antrenamentele. În cadrul unei reuniuni profesioniste, care a avut loc la Bologna, el a susţinut cîte o repriză de antrenament în compania cîtorva pugilişti amatori din Reggio Emilia.

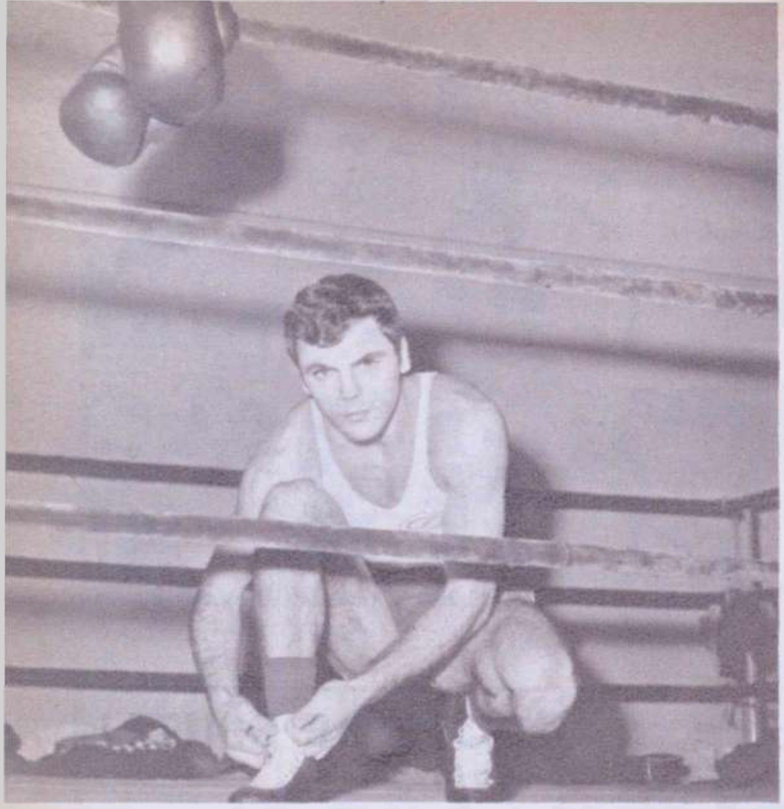
● Comitetul regional din Trento al federaţiei italiene de fotbal a decis să-l suspende pe viaţă pe fotbalistul Silvano Mari (Gardolo) care la sfîrşitul unui meci l-a luat la bătaie pe arbitru.

● Scandal în fotbalul portughez. Pînă la urmă conducerea clubului Benfica a decis să-l suspende pe trei ani pe antrenorul Riera care s-a făcut vinovat de declaraţii nefondate în presă. Benfica nu va putea încă aplica suspendarea, deoarece Riera demisionase cu cîteva săptămîni mai înainte.

● Anquetil, care şi-a anunţat participarea la Turul Franţei, şi Pingeon, învingătorul ultimei ediţii a marii competiţii, se află la schi unde se vor antrena timp de 10 zile. Apoi cei doi ciclişti vor reveni pe pista acoperită pentru a practica sportul lor favorit.

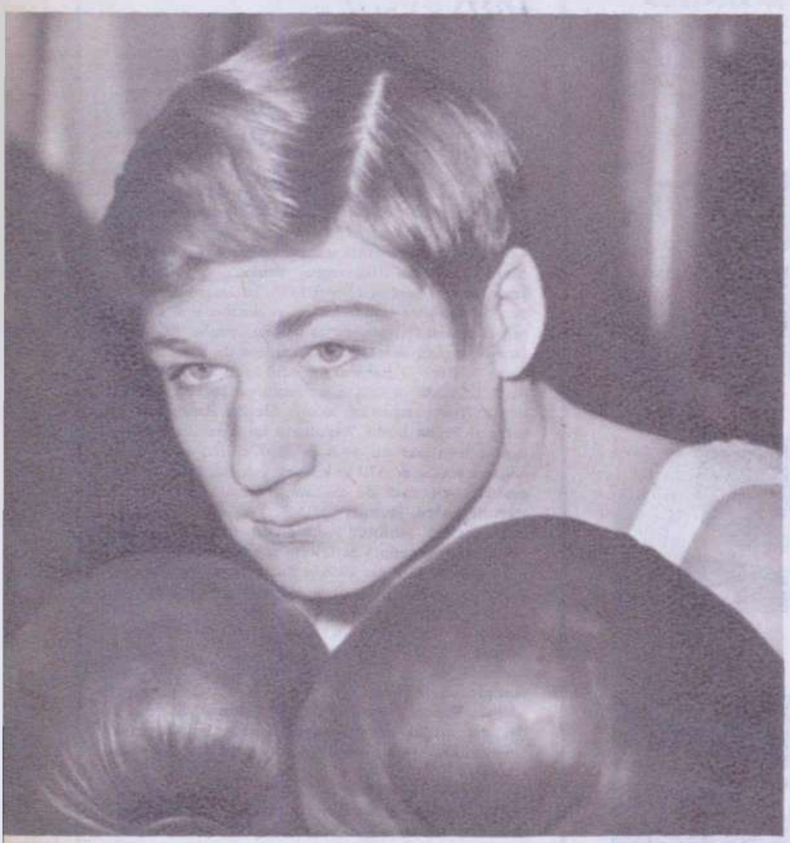
● Una din marile figuri ale ciclismului belgian, Fernand Paul, care timp de 59 de ani a fost oficial în Tururile Franţei, a încetat din viaţă. El era în vîrstă de 84 de ani.

● Un interesant anunţ a apărut la rubrica de publicitate a unui ziar scoţian. Iată-l: «Brazilianul Marco Souza, fost centru înaintaş la Celtic Glasgow şi Standard Liege este liber şi caută un club unde să joace. Ofertele pot fi adresate pe numele său la Hotel de Printemps».

În cariera fiecărui tînăr sportiv există un an de răscruce, un an în care, datorită rezultatelor obținute, el reușește să se impună. În box, un titlu cucerit în mod nescontat sau un meci excelent, susținut în compania unui pugilist consacrat, îl transformă pe tînărul anonim pînă atunci într-o mică stea, despre care se vorbește mult și cu simpatie și în care se pun mari speranțe.

Din rîndurile pugiliștilor tineri, care au bătut anul trecut la porțile consacrării, am ales un «trio» pe care, după părerea noastră, îl așteaptă o frumoasă carieră sportivă. Este vorba de tinerii dinamoviști ION ALEXE, CALISTRAT CUȚOV și ION NICOLAU. Povestea vieții lor sportive este scurtă și fără întîmplări senzaționale. Iubitorul de box, însă, va ști să... vadă în spatele unor rezultate cu răsunet local (deocamdată) viitoarele victorii (sperăm) de la campionatele europene și Jocurile Olimpice.

1 URMAȘUL LUI CIOBOTARU ȘI MARIUȚAN

De aproape două decenii, titlul de campion al României la categoria grea a devenit o exclusivitate a boxerilor dinamoviști. Din 1950, cînd Dumitru Ciobotaru a cucerit pentru Dinamo primul titlu la «grea», pe lista campionilor categoriei nu a apărut decît un singur... intrus: Gheorghe Negrea. În rest, alte două nume: Eugen Furesz și Vasile Mariuțan. Ultimul a deținut titlul timp de nouă ani. Această domnie a fost întreruptă anul trecut, cînd veteranul greilor noștri a fost învins de ION ALEXE.

Dar cum a ajuns Alexe campion?

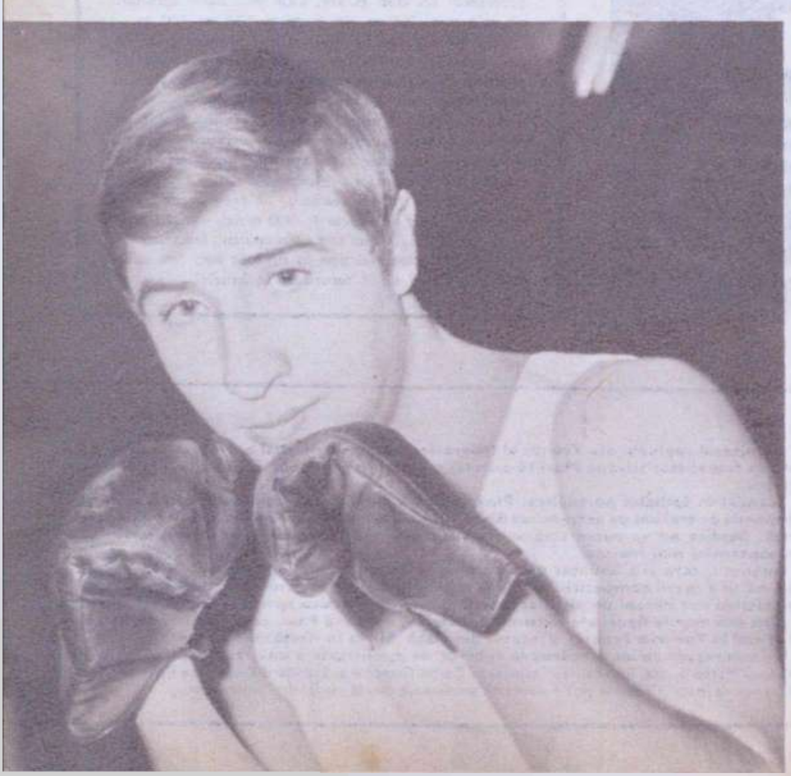
În 1963, profesorul de limba latină Traian Marinescu, din Cîmpina, omul care în 1962 ne dăduse un campion la «semigrea», pe Mihai Nicolau, face o nouă descoperire: Ion Alexe. Timp de doi ani, tînărul lăcătuș Alexe află de la profesorul de latină cîte ceva din tainele nobilei arte. Rezultatele de valoare, însă se cam lasă așteptate...

În 1965 îl găsim pe Alexe în sala de box a clubului Dinamo. Îl «chinuia» maestrul Nour cu halterele și cu gimnastica. Printre boxerii dinamoviști Alexe învață multe secrete ale boxului dar, cu excepția cîtorva meciuri fără importanță, nimic nu-l anunță marelui public pe noul campion.

Saltul așteptat cu atîta răbdare de antrenorul său (C. Nour: *«Greii se sperie ușor. Trebuie să-i pregătești bine înainte de a le da meciuri dificile»*) se produce abia în 1967. Alexe căpătase, pe lîngă viteza pe care o avea, forță, rezistență și cunoștințe tehnice temeinice.

Bilanț 1967: titlul de campion al României, locul III la Dinamoviadă, locul I la turneul internațional al speranțelor olimpice de la Budapesta, victorie în fața «greului» din reprezentativa Angliei, W. Wells.

Deci, Ion Alexe a început o «serie bună». Considerăm că ea ar putea fi continuată și în Mexic. Atenție, selecționeri!

2 DE LA „STILUL CUȚOV" LA „STILUL GÎJU"

Deși are doar 19 ani, Calistrat Cuțov este un «semiușor» cu un palmares frumos: 2 titluri de campion de juniori (1965 și 1967) și cîteva victorii internaționale în meciuri de juniori și tineret. Dintre acestea, amintim un K.O. în fața italianului Casella, obținut vara trecută în Italia, la Varese și o foarte prețioasă victorie la puncte în compania francezului Azzaro, la București. Am putea spune că acest ultim succes, și mai ales maniera în care a fost obținut, l-a consacrat definitiv pe Cuțov printre cei mai buni «semiușori» români.

Cuțov s-a născut la 10 octombrie 1948, în comuna Smîrdan Nou, de lîngă Brăila, într-o familie de pescari. Elev la o școală profesională din orașul de pe malul Dunării, el a făcut cunoștință cu mănușile de box în 1963, datorită antrenorului Gheorghe Babinaru, care l-a condus spre cele două titluri de campion.

La Dinamo a venit vara trecută. La început Eugen Furesz, apoi Titi Dumitrescu au continuat, la București, ceeace Gheorghe Babinaru începuse cu tînărul nostru boxer la Brăila. S-a crezut un timp că băiatul de pe malul Dunării este doar un... bătăuș talentat, înzestrat cu o forță apreciabilă în lovituri. Dar meciul cu francezul Azzaro a infirmat această părere. Înainte de partidă, Cuțov făcuse cîteva antrenamente la mănuși cu consacrații Mihai Goanță și Gheorghe Bădoi, descurcîndu-se foarte bine datorită, îndeosebi, stilului său foarte combativ. Ca urmare, atacul cu serii lungi a fost tactica indicată de antrenori pentru meciul cu boxerul francez. Dar, în ring, după primele schimburi, Cuțov și-a dat seama că nu așa îl poate învinge pe Azzaro, care se dovedea a fi mai puternic decît el. Din proprie inițiativă a schimbat tactica de luptă, dovedind că nu este doar un simplu puncher ci un talent autentic, care știe să gîndească și să se orienteze în ring. El a trecut cu ușurință de la «stilul Cuțov» la ceva apropiat de «stilul Gîju». Și a făcut foarte bine!

Așteptăm, acum, din partea lui Cuțov performanțe asemănătoare cu cele ale campionului nostru european. Și sîntem foarte optimiști!

3 Nr. 3

Tînărul tinichigiu din Iași, Ion Nicolau, s-a făcut cunoscut publicului bucureștean anul trecut, cînd a fost la un pas de titlul de campion la categoria muscă. A pierdut finala cu Gruiescu, dar a avut prilejul să asculte simfonia aplauzelor adresate lui. Meritase aplauzele, deoarece devenise «Nr. 3» al categoriei, după Ciucă și Gruiescu.

În scurta sa carieră sportivă — a început boxul la Iași în 1963 — Ion Nicolau a avut mai mulți antrenori. La început Iosif Matias și Leonida Gheorghiu, apoi regretatul Ludovic Ambruș și fostul nostru campion Dumitru Gheorghiu. De la toți a învățat cîte ceva. Ultimul l-a adus, așa cum spuneam, pînă în finala campionatului republican.

La Dinamo a fost legitimat vara trecută. *«Bun băiat* — și-au spus antrenorii bucureșteni — *dar nu are picioare. Boxează static.»* Și fostul maestru al deplasărilor în ring, Titi Dumitrescu, s-a pus pe treabă, îmbogățind arsenalul de luptă al tînărului Nicolau. Dar victoriile așteptate nu au venit încă. Dimpotrivă Nicolau a pierdut în Italia ambele partide susținute în cadrul echipei noastre de tineret. Și totuși nu boxase rău. La turneul speranțelor olimpice de la Budapesta a fost învins de polonezul Kokoska, după un meci dramatic în care victoria i-a scăpat, cum se spune, printre degete. A mai trecut o perioadă și a venit meciul cu Franța, de la București. Nicolau învățase mult din partidele pierdute și, în plus, își pusese la punct directa de dreapta, arma sa favorită. Și mult dorita victorie internațională a venit: l-a învins înainte de limită pe francezul Jacky Bihin.

Ce va fi în 1968? Antrenorul Nour este optimist. El vede în Nicolau un viitor mare campion. Am dori ca speranțele sale să devină realitate.

Petre HENȚ

VOR DESCUIA PORȚILE CONSACRĂRII?

VEȘTI DIN RING

DOI CAMPIONI MONDIALI LA «GREA»?

Mult trimbițatul turneu pentru succesiunea la titlul deținut de Cassius Clay a fost organizat, în colaborare, de către cele două mari foruri ale boxului profesionist: Comisia de box a statului New York și W.B.A. Dar tocmai acum, cînd turneul se apropie de sfîrșit (la 3 februarie se va disputa semifinala Spencer—Quarry, învingătorul urmînd să boxeze pentru titlu cu Jimmy Ellis) relațiile dintre cele două organizații s-au rupt și Comisia de box a statului New York a... stabilit că de fapt «adevăratul» campion mondial al greilor nu poate fi desemnat decît de întîlnirea dintre Joe Frazier și Buster Mathis, «cei mai buni grei din lume la ora actuală».

Meciul, perfectat în mare grabă, urmează să aibă loc în luna martie și, pentru a se bucura cel puțin de succesul financiar, a fost cuplat cu partida pentru titlul mondial al «mijlociilor» dintre Griffith și Benvenuti. Așadar, se pare că în curînd vor fi doi campioni mondiali la categoria grea, unul recunoscut de W.B.A. și altul de Comisia de box din New York.

Oare cîte reprize i-ar fi trebuit lui Cassius Clay pentru a termina cu amîndoi?

UN CAMPIONAT EUROPEAN ÎN AFRICA DE SUD!

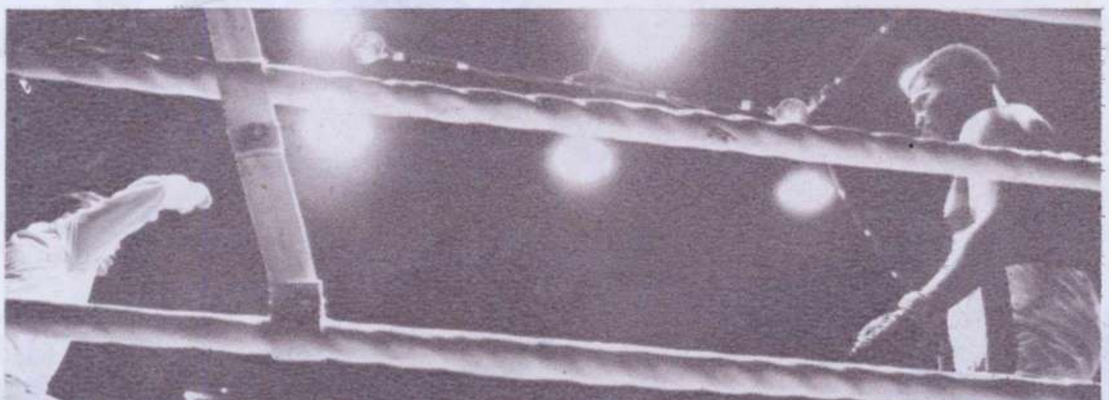
Meciul pentru titlul european la «semimijlocie» nu se va mai disputa în Europa. Managerul boxerului italian Carmelo Bossi a anunțat că elevul său își va pune în joc titlul de campion european în fața francezului Jean Josselin, meciul urmînd să se dispute la 15 februarie în localitatea Capetown, din Africa de Sud. Motivul este, desigur, financiar. Cei doi pugiliști au susținut partide contra sud-africanului Willy Ludik, la Johannesburg, producînd o excelentă impresie.

Trebuie să vă spunem că acesta nu este primul caz cînd un titlu european se dispută în afara Europei. La 26 iunie 1962, Alphonse Halimi a cîștigat titlul european la categoria cocoș luptînd contra italianului Piero Rollo în Israel, la Tel-Aviv.

DIN NOU ÎNTRE CORZI

Marcel Cerdan, fiul faimosului campion francez, nu a abandonat activitatea competițională. În afară de orice pericol — se credea că are o gravă afecțiune la ochi — Cerdan și-a reluat antrenamentele sub conducerea antrenorului său Philippe Filippi. La 3 februarie el va reintra în ring, întîlnindu-l la Bordeaux pe pugilistul austriac Jolly Lang.

Acesta este BUSTER MATHIS, unul dintre noii pretendenți la centura lui Cassius Clay. Ultima sa victorie a fost obținută în fața campionului peruvian Roberto Davila, prin k.o., în rundul 7.

COLEGIUL DE REDACȚIE

Matei ASLAN (Matty), Dimitrie CALLIMACHI (redactor responsabil), Ioan CHIRILĂ, Nicolae MĂRĂȘESCU, Nicolae NEDEF, Angelo NICULESCU, Paul OCHIALBI, Paul ROMOȘAN, Rodica ȘICLOVAN.

Prezentarea grafică: M. Patrichi. Tehnoredactor: N. Bărbăuțeanu. Corector: Gh. Ranetti. Tiparul: Combinatul Poligrafic «Casa Scînteii».

SPORT

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București — 22. Telefoane: 11 91 13 și 11 10 05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei

43 806

2,50 LEI

POȘTA redacției

DOREL OPREA — comuna Sîntioana. Vă mulțumim pentru frumoasele cuvinte adresate redacției noastre și, la rîndul nostru, vă dorim pentru noul an note cît mai mari la școală și cît mai multe succese pe terenul de sport.

AL. DRAGOMIRESCU — Buzău. În meciul România-Turcia (4—0), disputat în București la 8 octombrie 1961, a jucat și Constantin. El a înscris două din golurile echipei noastre. Celelalte două au fost marcate de Seredai. În poarta reprezentativei României a apărat Voinescu.

PETRU VOINEA — Timișoara. Jucătorul de polo Aurel Zahan, de la Dinamo București, va împlini, la 8 august, 30 de ani. Are 1,81 m înălțime și în jur de 90 kg. A început sportul în 1954. Colegul său de club, Gruia Novac, a împlinit la 1 decembrie 24 de ani.

ION ANGHELIU — Craiova. Faceți, credem, o confuzie. Finala «Cupei României» ediția 1961/62 nu a furnizat o «luptă pe viață și pe moarte» așa cum ne scrieți dv. Să vă amintim rezultatul: 5—1 pentru Steaua în defavoarea Rapidului. La un asemenea scor nu credem că a mai fost o luptă chiar atît de... crîncenă. Ediția următoare a Cupei a fost cucerită de Petrolul Ploiești, care a învins pe Siderurgistul Galați cu 6—1.

RADU GRIGO — Bacău. 1) Noi nu credem că dv. aveți toate rezultatele campionatelor mondiale de volei, începînd din anul 1939, dintr-un simplu motiv: prima ediție a «mondialelor» de volei a avut loc abia în anul 1949 la Praga. Titlul de campioni mondiali a revenit atunci voleibaliștilor sovietici. Probabil că a fost o greșeală de... condei. 2) Federația română de volei a fost înființată în anul 1931.

PETRE AIOANEI — Cîmpulung Muscel. În palmaresul reprezentativei noastre de fotbal sînt trecute doar trei meciuri susținute în compania echipei U.R.S.S. Noi nu am putut obține nici o victorie. Am reușit, însă, două prețioase meciuri egale. Iată rezultatele partidelor amintite: 1 iunie 1957, Moscova, 1—1 (0—0); 19 iulie 1959, Moscova, 0—2 (0—1); 2 august 1959, București, 0—0.

GHEORGHE NICOLAU — Oradea. Foștii tunari ai naționalei noastre de handbal Virgil Hnat și Petre Ivănescu sînt în prezent antrenori la două echipe din Republica Federală a Germaniei. Hnat și Ivănescu sînt maeștri emeriți ai sportului și, ca jucători, au avut perioada lor de glorie la clubul Dinamo București.

CONSTANTIN BURSUCANU — Bîrlad. Dumneavoastră și colegii dv. aveți perfectă dreptate. Și noi sîntem de părere că ziarul de specialitate se ocupă extrem de puțin de rugbi. Scrisoarea dv. am înmînat-o conducerii ziarului, în credința că într-un viitor nu prea îndepărtat lucrurile se vor îndrepta și rugbiului i se va face un loc sub soare! În ceea ce privește revista noastră, facem și noi ce putem...

ERNEST ANDONE — București. Am primit materialul referitor la fotbalul sovietic. L-am considerat foarte bun și, în consecință, îl vom publica. Vă mulțumim pentru atenție și vă rugăm să ne mai scrieți.

SPORT

TURUL II AL CAMPIONATULUI REPUBLICAN DE HOCHEI

Poarta Agronomiei Cluj pusă în dificultate de tînărul «stelist» Bucur. Talentatul portar Radu Şerban prinde însă in extremis pucul, protejat fiind de coechipierul său Timar (10). Fază de la una din cele mai frumoase partide: STEAUA—AGRONOMIA CLUJ 4—3. Datorită intervenţiilor salutare ale lui Radu Şerban, formaţia clujeană a reuşit un adevărat tur de forţă înscriind în palmaresul său, după mulţi, foarte mulţi ani, o nouă şi preţioasă victorie în faţa redutabilei echipe AVÎNTUL MIERCUREA CIUC (6—4).

Foto: Paul ROMOSAN